DEVRİM YOLUNDA
GENÇLİK

GENÇLİGİN TÜKENMEYEN DEVRİMCİ ENERJİSİ, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKIN ENERJİSİYLE BİRLEŞİNCE, DEVRİMİN ZAFERİNİ ENGELLEYEBİLECEK HİÇBİR GÜÇ YOKTUR...

FİYATI 10 LİRA
30 MAYIS 1980

17

İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI BİRLİK MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜ

1 MAYIS TÜM YURTTA KUTLANDI

ADANA

Adana'da 1 Mayıs yine proleter devrimcilerin önderliğinde kutlandı. Proleter devrimciler Nisan ayının başından beri 1 Mayıs'a hazırlandılar. Onbinlerce bildiri dağıtıldı, afişler, duvar gazeteleri ve pullama yapıldı. Onbini aşkın ev gezilerek propaganda yapıldı.

23–24 Nisan'da Tarsus katliamı gösterilerle protesto edildi. Bunu 26 Nisan'da Meydan, Yavuzlar Mahalleleri ve Akkapı semtinde yapılan gösteriler izledi. 30 Nisan'da Erkek, Borsa, Ticaret Liselerinde, Erkek Sanat Okulunda ve Mühendislik'te toplantılar yapılara dersler boykot edildi. Aynı gün Akkapı'da 100 ve Meydan Mahallesinde 250 kişilik gösteriler yapıldı. Sarıçam ve Dervişler semtlerinde gösteriler oldu. Ayrıca Paktaş, MTA, Polideterjan, Ekmek, Çukobirlik Yağ Fabrikalarında direniş yapıldı. Birçok fabrikada yemek boykotu yapıldı.

1 Mayıs günü Meydan Mahallesinde 1000 kişilik bir gösteri yapıldı. Göstericiler TDKP bayrağı taşıdı. Çıkan çatışmada bir üsteğmen yaralandı. Ayrıca Yavuzlar'da 500, Akkapı'da 200 kişilik gösteriler yapıldı.

DERSİM

Diktatörlük 1 Mayıs günü çevre il ve ilçelerden polis ve ordu birlikleri yığdı. Sokaklardaki bariyer ve panzerler artırıldı. Merkez ilçenin etrafındaki tepelerde mevziler kazdı. Karşı-devrimin güç gösterisi ve propagandası devrimci geçinen grupları teslimiyet, yılgınlık ve pasifizm yaymaya itti. Partizan, D. Yol, DHY, DHB gibi gruplar yine provokasyon ve kitle katliamı olacağı, ordunun güçlü olduğunu propaganda etti.

29–30 Nisan'da ve 1 Mayıs'ta bütün bunlar sökmedi. Devrimci komünistler 13 Kasım, 24 Aralık ve 14 Şubat direnişlerine 29–30 Nisan ve 1 Mayıs direnişlerini eklediler. 29–30 Nisan'da okullarda boykotlar yapıldı. Ziraat Lisesinde işçiler 1,5 gün iş bıraktılar. Topraksu, DSİ ve YSE'de işçiler direnişe geçti. Hastane çalışmadı, esnaf kepenk indirdi.

1 Mayıs günü 2000 kişilik gösteri, polis ve ordu birlikleriyle çatışa çatışa yapıldı. Gösteriye 40 kadar Tekoşin taraftarı da katıldı. Çatışmada bir Tekoşin taraftarı öldü. Ayrıca çatışmalarda halktan ve militarist güçlerden yaralananlar oldu.

ANKARA

29–30 Nisan ve 1 Mayıs günlerinde Ankara'da güçlü boykot, grev, gösteri ve direnişler oldu. 29–30 Nisan günlerinde başta Mimar Kemal, Tuzluçayır, İncirli, Bahçelievler Akşam Ticaret Liseleri, Battalgazi Ortaokulu, ODTÜ, BYYO, Siyasal Bilgiler, Eğitim, Ankara Ü. Tıp ve Eczacılık Fakülteleri ve Bankacılık, Sigortacılık, Gazetecilik ve Halkla İlişkiler, Diş Hekimliği Yüksek Okulları olmak üzere Ankara'daki orta ve yükseköğrenim birimlerinin büyük bir bölümünde forum, boykot ve gösteriler yapıldı. Tuzluçayır ve İncili Liselerinde öğrencilerin okullarını işgal etmesi üzerire polis-jandarma azgınca saldırdı. Halkın desteğiyle mahallelerde saatlerce süren çatışmalar oldu. Ayrıca Bayındırlık Bakanlığında, DSİ.de, Emekli Sandığında ve Belediyenin birimlerinde, MTA'da 500 işçinin çalıştığı bölümde işçiler işi bıraktı. Giyim, İnşaat ve yeni sanayi işçileri de iş bıraktı. Telekominikasyonda iş yavaşlatıldı. MTA'da işyerini işgal eden 140 işçi jandarmayla çatıştı. İncirli'de, Altındağ'da, Emek'te, Tuzluçayır'da ve Bent Deresinde 29–30 Nisan günlerinde esnafların % 80'i kepenk indirdi. D. Yol, Bent Deresi ve Altındağ'da kepenk indirmeye karşı çıktı. Dükkanları açtırmaya çalıştı.

Ayrıca 30 Nisan'da Belediye çalışanları işi durdurdu, otobüsler sefere çıkmadı. Maliye Bakanlığında ve buna bağlı 5 birimde E. Sandığının 65 yaş bölümünde, Akademide, Beytepe'nin çeşitli bölümlerinde, PTT Posta Müdürlüğünde, Bayındırlık ve İmar İskan Bakanlığı'nın birçok bölümünde, Sami Ulus Çocuk Hastanesinde, Belediye Sağlık Müdürlüğü, Tarım Bakanlığının ve TEK'in bazı bölümlerinde Orman Bakanlığında, Çiftlik'te ve Gazi Eğitim'de çalışanlar iş durdurdu. Şeker Bankasının Genel Müdürlüğünde, fabrikasının iki yemekhanesinde, Senatoryum Hastanesinde çalışanlar ve hastalardan 1500 kişi yemek boykotu yaptı. Siteler'de 40'dan fazla iş yerinde (bunun 20'den fazlası giyim işyeridir) direniş yapıldı. Büyük Ankara Otelinde 2 saat iş durduruldu. Ve Tuzluçayır'da 500, Altındağ'da 300, Siteler'de 150, Yeni Sanayi Sitesinde 70, Tepecik'te 70 kişilik gösteriler yapıldı.

1 Mayıs günü İncirli'de 300, Bademlidere'de 500, Kırkkonaklar'da 150, Öveçler'de 300 ve Bağcılar'da 400 kişilik gösteriler yapıldı. Mamak Cezaevinde tutuklular bir toplantı ile 1 Mayıs'ı kutladılar.

İSTANBUL

Diktatörlük 1 Mayıs'ta öncesi ve sonrasında yoğun bir teror estirdi.

29 Nisan günü İTÜ'de, Vefa, Sarıyer, Behçet Kemal Çağlar Liselerinde, Beşiktaş Mimarlık YO'da, Yıldız DMMA, Ayazağa Işık Mühendislik, Bahçelievler İşletme Fakültelerinde, İDMMA'da, İESYO'da, Tatbiki Güzel Sanatlar Akademi'sinde forumlar düzenlenip, boykot yapıldı. İşletme Fakültesi 1 öğrencileri jandarmayla çatıştı. Bazı yüksekokullarda folklor gösterileri yapıldı.

30 Nisan günü ise Avcılar, Esenler, Yakacık, Soğanlık, Malı-

Devamı sayfa 2'de

Baştarafı sayfa 1'de

pe Belediyeleri, Kazlıçeşme deri, İnceler Boya, Barbaros Halat, Ceylan, Presiz, Asfal Fabrikalarında ve Unkapanı'da 10 işyerinde Mahmutpaşa'da bir handa, Kocamustafapaşa'da Demirciler Sitesinde (çalışan 100 kişi), Teneke kutu'da, Simpo'da, Mekap'ta, Coca Cola'da, Çelik Döküm'de, İmsan'da, Sağlam Akümülatör'de, Fimsan'da, bir konfeksiyon atölyesinde çalışan işçiler iş bıraktı. Altıntepe Garajında öğleye kadar, Şişli, Levent, Bağlarbaşı Garajlarında saat 0,5'den 10'a kadar işçiler iş bıraktı. PTT emekçileri ve Simpa işçileri toplantı yaptı. Siyas işçileri yemek boykotu yaptı. Gebze Meslek, Çayırova Ziraat Meslek, Esenler, Pertevniyal, Sultanahmet Endüstri Meslek, Yedikule, Sadık Canarslan, Maçka Meslek, Şişli, Atatürk Erkek ve Feriköy Liselerinde, Tevfik Sağlam İlkokulunda, Orman Fakültesinde, Eczacılık'ta, İTÜ'de öğrenciler forum, toplantı, boykot ve yürüyüşler yaptı.

Tepebağ'da, Küçükköy'de, Sanayi Mahallesinde ve Gedikpaşa'da gösteriler yapıldı.

1 Mayıs günü ise 1 Mayıs Mahallesinde, Sarıyer Dağ Mahallesinde, Küçükköy'de, Haznedar'da gösteriler yapıldı. Ayrıca İTÜ'de çalışan işçiler ve öğrenciler, Küçükköy ve Kireçburnu'nda emekçiler ve gençler toplantılar düzenledi.

KAYSERİ

29 Nisan'da 1 Mayıs'ın engellenmesine yönelik saldırıları protesto etmek amacıyla 100 kişinin katıldığı sılahlı bir gösteri yapıldı. 300 metre yürüyüşten sonra yapılan konuşmayla gösteri sona erdi. Gösteriden sonra diktatörlük azgınca saldırdı. Gösterinin yapıldığı semti kuşatarak tek tek aradı, sokakta insanlar kurşunlanarak 2 kişi katledildi. 30 Nisan'da Halkın Kurtuluşu ve DHB'li 250 kişinin katıldığı Amele Pazarında bir gösteri daha yapıldı. Gösteri başlar başlamaz saldırıya geçen polis püskürtüldü ve yarım saat süren gösteri boyunca bir daha gelemedi. Gösterinin bitiminden sonra polis-jandarma tekrar saldırıya geçti. 2,5 saat süren sokak çatışmaları oldu. Göstericilerden hiç kimse yakalanmadı. Ancak polis rastgele sokakta gördüğü 19 kişiyi gözaltına aldı.

GÖLKÖY : Lisede 30 Nisan'da forum yapılıp yürüyüş yapıldı. 1 Mayıs günü proleter devrimciler diktatörlüğün ve DY'nin yoğun engelleme çabalarına rağmen miting ve gece düzenleyerek 1 Mayıs'ı coşkulu bir şekilde kutladılar.

ESKİŞEHİR : 29 Nisan'da Halkın Kurtuluşu ve DY taraftarların Tarsus Katliamını, ve 1 Mayıs'ın engellenmesine yönelik saldırıları protesto etmek amacıyla 100 ve 150 kişinin katıldığı 2 ayrı gösteri yaptılar. Ayrıca birçok semtte daha gösteriler düzenlendi. 30 Nisan'da YDÖ'lü öğretmenler direniş yaptı. Cumhuriyet, Endüstri Meslek Liselerinde ve Eğitim Enstitüsünde forum ve boykotlar yapıldı. Cumhuriyet Lisesi öğrencileri forumu takiben yürüyüş yaptı. Öğrenci yurdunda, DMMA ve İTİA'da forum ve boykotlar yapıldı.

İZMİR : 29–30 Nisan günlerinde tüm yuksek ve orta dereceli okullarda forumlar, boykotlar ve gösteriler yapıldı.

GİRESUN : Diktatörlük 1 Mayıs'ın kutlanmasını engellemek için yoğun bir saldırıya girişti. 1 Mayıs öncesinde 100'den fazla kişi tutuklandı. Bu yoğun saldırılara rağmen Giresun'daki Ticaret, Sanat, Giresun Liseleri başta olmak üzere tüm liselerde forumlar yapılarak dersler boykot edildi. Okullarında derslerini boykot eden öğrenciler, okullarından çıkarak yürüyüş yaptılar.

GÖRELE : 1 Mayıs öncesinde 400 emekçi ve gencin katıldığı 1 Mayıs'a Doğru Gecesi yapıldı. 30 Nisan'da dersler yavaşlatılarak, sınıflarda konuşmalar yapılıp, forum düzenlendi. 1 Mayıs günü proleter devrimci hareketin taraftarları yasadışı bir gösteri düzenlediler. Ayrıca lise öğrencileri 2 Mayıs günü tekrar dersleri yavaşlatarak forum yaptılar.

EYNESİL : 1 Mayıs yaklaşırken 1 Mayıs'a doğru gecesi düzenlendi. 30 Nisan'da lisede öğrenciler forum yaptılar. Forumdan sonra faşistlerin saldırısı üzerine çatışma çıktı. Fakat faşistlerin saldırısı boşa çıkarıldı. 1 Mayıs günü 350 emekçinin ve gencin katıldığı bir miting ve yürüyüş yapılarak 1 Mayıs coşkuyla kutlandı.

PAZAR : Pazar Lisesinde 30 Nisan günü YDGD ve DY'li öğrenciler eylem birliği yaparak okulda forum yapıp dersleri boykot ettiler. Ayrıca 1 Mayıs günü Halkın Kurtuluşu ve DY taraftarları yasadışı bir gösteri düzenlediler.

FINDIKLI : 29 ve 30 Nisan günlerinde Fındıklı ve Ticaret Liselerinde HK, DY, DHB taraftarları birlikte forum düzenleyerek, dersleri boykot ettiler. 30 Nisan günü HK, DY, DHB taraftarlarının katıldığı yasadışı bir gösteri yapıldı. 1 Mayıs günü esnaflar proleter devrimci hareketin çağrısı üzerine 1 saat kepenk kapattılar. Yine 1 Mayıs günü proleter devrimci hareketin önderliğinde 300'den fazla emekçi ve genç yasadışı bir gösteri yaparak 1 Mayıs'ı kutladılar.

PERŞEMBE: 1 Mayıs yaklaşırken proleter devrimciler 2 seans halinde 1200 kişinin katıldığı 1 Mayis'a Doğru Geceleri düzenledi. 29 Nisan'da ortaokul ve lisede forum yapıldı. 30 Nisan günü yine ortaokul ve lisede forum yapılarak boykota gidildi. Proleter devrimciler 30 Nisan'da esnafları kepenk, şoförleri kontak kapatmaya çağırdı. Yapılan bu çağrı, esnaf ve şoförlerce olumlu karşılanmasına rağmen DY'nin esnafları tek tek dolaşarak baskı yapması sonucu kırıldı. Ayrıca proleter devrimciler tarafından 1 Mayıs'ta düzenlenen gösteriyi DY engellemek için yoğun çaba sarfetti. Bir yandan diktatörlüğün, diğer yandan DY'nin yoğun engelleme çabalarına rağmen 300 kişinin katılımıyla gösteri yapıldı ve 1 Mayıs militan bir şekilde kutlandı.

SÜRMENE : Proleter devrimci hareketin taraftarları, emekçi ve gençler 1 Mayıs günü bir gösteri düzenleyerek 1 Mayıs'ı kutladılar.

AMASYA : Amasya'da emekçiler ve gençler her türlü baskıya ve engellemelere rağmen 1 Mayıs'ı kutlamak ve bir mücadele gününe dönüştürmek amacıyla yoğun bir faaliyet yürüttüler. Yaygın bir şekilde yazılama, afişleme yapıp bildiri dağıttılar. Yoğun bir sözlü propaganda faaliyeti sürdürdüler. 1 Mayıs günü 200'den fazla emekçi ve genç, 1,5 saatten fazla süren yasadışı bir gösteri yaptılar. Emekçiler ve gençler davul-zurna eşliğinde halay çektiler. Polis-jandarma gösteriyi engelleyemedi. Amasya cezaevinde toplantılar yapılarak 1 Mayıs kutlandı. Cezaevinin dışına TDKP bayrağı asıldı.

ÇORUM : 29 ve 30 Nisan günlerinde Sanat, Ticaret ve Çorum Liselerinde öğrenciler toplantılar yayıp, dersleri boykot ettiler. 1 Mayıs günü de 100'ü aşkın kadın olmak üzere 300'ü aşkın emekçi ve genç yasadışı bir gösteri yaptılar.

BALIKESİR : 1 Mayıs öncesinde sürdürülen yoğun baskı ve terör 1 Mayıs günü de sürdü. 1 Mayıs günü şehir işgal görünümündeydi. Proleter devrimciler bu yoğun baskı ve teröre rağmen 1 Mayıs'ı kutlamaktan vazgeçmediler. Polis ve jandarmanın yasak slogan atarsanız, yasak pankart taşırsanız mitingi dağıtırız tehditleri sökmedi. Polis ve jandarmanın kitleyi aramaya kalkması üzerine çatışma çıktı. Çatışmadan sonra polis geri çekilmek zorunda kaldı ve kitleyi arayamadı. 1 Mayıs 1300 işçi, köylü memur ve gencin katılımıyla coşkulu bir şekilde kutlandı. Ayrıca 29 Nisan'da Kaspınar köyünde toplam 600 emekçi ve gencin katıldığı miting ve gece yapıldı.

ÇANAKKALE : 1 Mayıs günü ve öncesinde diktatörlük yoğun bir saldırıya geçti. Vali ve okul müdürleri 1 Mayıs günü öğrencileri ve öğretmenleri mitinge katmamak için yoğun çaba sarfetti. Sağlık Kolğjı ve yurt müdürü 1 Mayıs günü sokağa çıkma yasağı koydu. Vali 1 Mayıs öncesinde öğretmen ve öğrencilerden mitinge katılmamalarını isteyerek imza toplamaya çalıştı. Fakat tüm bu çabalar boşa çıktı. 1000'i aşkın emekçi ve genç mitinge katılarak 1 Mayıs'ı kutladı.

UŞAK : Uşak'taki tüm okullarda YDGD ve DY'li öğrenciler birlikte forumlar, toplantılar düzenlediler. 1 Mayıs günü de 5 binin üzerinde emekçi ve gencin katıldığı bir miting düzenlendi. Mitinge katılan 5 binin üzerinde Halkın Kurtuluşu, DY, DS ve Kurtuluş taraftarı emekçi ve genç davul-zurna eşliğinde birlikte halay çekip 1 Mayıs'ı kutladılar.

DAMAN (ÇAKMAKKAYA) 30 Nisan günü proleter devrimci hareketin çağrısıyla 1500 işçi işi bıraktı. Lise ve sanat okulunda YDGD ve DY'li öğrenciler birlikte, forum düzenleyerek dersleri boykot ettiler.

İSKENDERUN : Devrimci komünistlerin 1 Mayıs'ı birlikte kutlama ve mücadele gününe dönüştürme çağrısını DY reddetti. 28 Nisan'da okullardan topluca çıkan öğrenciler sloganlar attılar. 30 Nisan ve 1 Mayıs günlerinde 2 ayrı yerde kitlesel gösteriler yapılarak 1 Mayıs kutlandı.

DİCLE : Dicle'deki tüm okullarda forumlar yapıldı. Merkezi bir köyde bir toplantü düzenlenerek 1 Mayıs kutlandı. DDKD'li sosyal faşist bir okul müdürünün ihbarı üzerine jandarma köyü baskı ve 17 kişiyi gözaltına aldı.

KİĞI : Yayladere nahiyesinde 1 Mayıs günü 250 emekçi ve gencin katıldığı yasadışı bir gösteri jandarmanın saldırısına rağmen yapılarak 1 Mayıs kutlandı.

SARIZ : Kırkısrak köyünde 1 Mayıs günü çevre köylerden emekçi ve gençlerin de katıldığı ve 3 saat süren bir miting ve yürüyüş yapılarak 1 Mayıs kutlandı.

ARHAVİ: Lisede öğrenciler 30 Nisan'da bir forum düzenleyerek 1 Mayıs'ın engellenmesine yönelik saldırıları protesto edip, 1 Mayıs'ı kutladılar.

ERGANİ : Bir köyde 1 Mayıs günü toplantı yapılarak 1 Mayıs kutlandı.

MUĞLA : Öğrenciler 29 ve 30 Nisan günlerinde okullarda forumlar düzenleyerek dersleri boykot ettiler. 1 Mayıs öncesinde yasadışı bir gösteri yapılarak emekçiler ve gençler 1 Mayıs'ı kutlamaya çağrıldı. 1 Mayıs günü de HK ve DY taraftarı 1000 kişinin katıldığı bir miting düzenlenerek 1 Mayıs coşkulu bir şekilde kutlandı.

MANİSA : 30 Nisan'da Spor Akademisi öğrencileri bir forum düzenleyerek dersleri boykot ettiler. Ayrıca 1 Mayıs günü düzenlenen bir gösteriyle 1 Mayıs kutlandı.

LÜLEBURGAZ : 1 Mayıs günü yapılan yasadışı bir gösteriyle 1 Mayıs kutlandı.

GÜMÜŞHACIKÖY : 1 Mayıs 3 ayrı yerde düzenlenen gösterilerle kutlandı.

MECİTÖZÜ : 30 Nisan günü öğrenciler dersleri boykot ederek yürüyüş yaptılar.

TURHAL : Serpinler Köyünde proleter devrimci hareket önderliğinde 1 Mayıs kutlandı, 1 Mayıs günü Turhal'dan ve çevre köylerden gelen 1000 kişilik işçi, köylü, genç ve devrimcinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı.

AYANCIK : HK ve DY taraftarlarınca düzenlenen mitinge 650 kişi katıldı. 30 Nisan günü okullarda forum yapılarak dersler boykot edildi. Mitinge polis ve jandarmanın yoğun saldırısına ve DY'nin provokasyon olur demesine rağmen TDKP bayrağı taşındı.

KONYA EREĞLİ : Diktatörlük, 1 Mayıs öncesinde ve 1 Mayıs günü yoğun bir baskı uygulayıp terör esterdi. Düzenlenen mitinge katılımı azaltmak için okullara bir gün öncesinden Konya'dan getirdikleri güçlerinin de yardımıyla baskınlar düzenlediler ve öğrencilere tehditler savurdular. Ayrıca okulların bahçesine helikopter indirdiler. Bu arada da miting tertip komitesine de sürekli belediye hoperlöründen çağrı yapılarak teslim olmaları istendi. Bu yoğun saldırıya rağmen kitleler 1 Mayıs'ı kutlamaya ve mücadele gününe dönüştürmeye kararlıydı. 1 Mayıs sabahı kitleler miting alanını doldurmaya başladı. Bu arada polis-jandarma azgınca saldırdı, emekçileri, gençleri dipçiklemeye başladı ve mitingin iptal edildiğini açıkladı. Emekçiler ve gençler bu azgın saldırıya yiğitçe direndi, taşlı, sopalı ve silahlı çatışma yirmi dakika kadar sürdü. Polis arabaları tahrip edildi. 6 polis yaralandı. Emekçiler gösteriye devam ederek tüm saldırılara rağmen gösteriyi yaptı. Gösteri Gülbahçe semtinde devrim andının içilmesiyle sona erdi. 2 Mayıs günü lisede forum yapılarak dersler boykot edildi.

SAMSUN Eğitim Enstitüsü öğrencileri forum yaparak 29–30 Nisanda dersleri boykot ettiler. Sağlık Koleji öğrencileri toplantı düzenlediler. 30 Nisanda TEK'te ve TEK GES–İŞ üyesi işçiler bir günlük işi bıraktılar. 30 Nisanda Devlet Hastanesinde yemek boykotu yapıldı.

SİNOP : 29 ve 30 Nisanda bütün okullarda forum ve boykotlar yapıldı. Okulların yanı sıra bazı işyerlerinde, Belediyede, Ekmek fabrikasında işçiler işi bıraktı, çok sayıda esnaf da kepenk kapattı.

DİVRİĞİ : 1 Mayıs'ta Yeraltı Maden İş Sendikası yasal bir miting düzenledi. Mitinge 2000 kişi katıldı. Mitingde HK pankartı altında 500 kişi yürüdü.

SİVAS : 1 Mayıs'ta bir mahallede 70 kadır bir toplantı yaptı. Sağlık Koleji öğrencileri bir toplantı düzenledi.

ALAÇAM : 1 Mayıs'da 30 kişinin katıldığı bir toplantı yapıldı.

KARAMAN : 30 Nisanda forum yapılarak okul çıkışında bir gösteri düzenlendi. Miting için toplanan 1000 kişi polis ve jandarmanın saldırıları ve DY'nin uzlaşıcı tavrı yüzünden miting yapamayarak dağıldı.

CEYHAN : HK taraftarı 100 emekçi ve genç 1 Mayıs'ta bir gösteri düzenleyerek 1 Mayıs'ı kutladı.

SİLİFKE : HK taraftarı 60 kişi 1 Mayısta gösteri yaptı.

MERSİN : Proleter devrimciler 1 Mayıs'ta burjuvazinin tüm baskılarına rağmen 1 Mayıs 750 kişinin katıldığı ve 1,5 saat süren yasadışı bir gösteri yaptılar. Diğer taraftan DİSK ağaları, revizyonistler ve ortayolcular da burjuvazinin tüm yasaklarına harfiyen uyarak bir resmigeçit düzenlediler.

ERZIN : 1 Mayıs günü 2 ayrı yerde iki gösteri, 2 Mayıs günü de bir yerde gösteri yapıldı.

ANTAKYA : 1 Mayıs öncesi ve 1 Mayıs günü birçok mahallede toplantılar yapıldı.

DENİZLİ : 1 Mayıs günü HK ve DY tarafından 1000 kişinin katıldığı yasal bir miting düzenlendi.

BİGADİÇ : 1 Mayıs günü Dev-Sol tarafından 1300 kişinin katıldığı yasal bir miting yapaldı.

OVACIK : Proleter devrimci hareket önderliğinde, 1,5 saat süren ve 800 kişinin katıldığı yasadışı bir gösteri düzenlendı.

MURGUL : 30 Nisan gunu okullarda forumlar yapıldı, 1500 işçi işi bıraktı.

HANAK : 1 Mayıs iki köyde yapılan ve toplam 450 emekçi ve gencin katıldığı gösteriler yapılarak kutlandı. 30 Nisan günü lisede forum yapılarak dersler boykot edildi.

SARIKAMIŞ : 70 kişinin katıldığı bir gösteri yapılarak 1 Mayıs kutlandı.

ARAÇ : 1 Mayıs günü 200 kişinin katıldığı bir gösteri yapıldı.

SUSUZ : Okullarda 30 Nisan günü forumlar düzenlenerek, dersler boykot edildi. 100 kişinin katıldığı bir gösteri düzenlendi.

ARDAHAN : 30 Nisan günü bütün okullarda forumlar, boykotlar yapıldı. Okul çıkışında 2500 öğrenci yürüyüş yaptı. 1 Mayıs günü şehirde 2 ayrı gösteri, Kirman köyünde de 200 emekçinin ve gencin katıldığı yasadışı gösteriler yapıldı.

KARS : 30 Nisan günü liselerde boykot yapıldı.

HALFETİ : 1 Mayıs çeşitli köylerde yapılan toplantılarla kutlandı.

BİRECİK : Mezra köyünde 300 kişinin katıldığı yasadışı gösteri yapıldı.

URFA : Öğrenciler 1 Mayıs günü şehirde gösteri yaptı.

MAZGİRT : 29 ve 30 Nisan günlerinde okullarda forum ve boykotlar yapıldı. Esnaflar kepenk kapattı. Bir bölüm öğretmen direniş yaptı.

HOZAT : Öğrenciler 29–30 Nisanda okullarında forum ve boykot yaptı. Bir kısım öğretmen derslere girmeyerek direnişe geçti.

NAZİMİYE : 29–30 Nisan günlerinde öğrenciler okullarda forum ve boykot yaptı. Esnafların çoğunluğu kepenk kapattı.

İZMİT : 30 Nisanda Derince'de okullarda forum yapılarak dersler boykot edildi. 1 Mayıs günü 250 kişinin katıldığı bir gösteri yapıldı. Yine 30 Nisan günü Yarımca'da HK taraftarları yasadışı bir gösteri yaptılar.

VARTO : 1 Mayıs günü HK taraftarı 100 kişi gösteri yaptı. 30 Nisanda yarım gün esnaflar kepenk, şoförler kontak kapattı.

ELAZIĞ: Proleter devrimci hareket önderliğinde 1 Mayıs günü 100 kişinin katıldığı yasadışı bir gösteri yapıldı.

KDZ. EREĞLİ : Devrimci Demir–İş Sendikası, 500 kişinin katıldığı bir gösteri düzenledi.

NAZİLLİ: 1 Mayıs günü HK ve DY tarafından bir miting düzenlendi.

İNEBOLU : HK ve DY tarafından 500 kişinin katıldığı bir miting yapıldı.

Balıkesir'de 1000'i aşkın emekçi ve genç bütün baskılara karşın 1 Mayıs'ı coşkuyla kutladı

1 MAYIS 1980

1980 1 Mayısını da geride bıraktık. Yaşadığımız bu 1 Mayıs geçmiş 1 Mayıslara göre daha çeten geçti. Daha keskin çatışmalara sahne oldu. Fakat bütün çetinliğine ve tüm zorluklarına rağmen işçi sınıfının Ulusalararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs tüm yurtta yaygın bir şekilde kutlandı.

Gericilik, şimdi elindeki tüm propaganda olanaklarını kullanarak bu gerçeği gizlemeye çabalıyor. Hem devrim güçlerinin bu başarısını gizleyebilmek için baskı ve terörünün sökmediğini gizleyebilmek için hem de kendi terörünün propagandasını yapabilmek için böyle yapıyor. Bunun gericilik açısından önemi büyük. Çünkü uyguladığı terörün propagandasını yaparak ve halk güçlerinin başarılarını gizleyerek kitlelerin gözünü korkutmaya "devletle kimse başedemez" "devlete karşı çıkanın sonu hüsrandır", "devlet güçlüdür" imajını yaratmaya çalışıyor. Böylece kitleler içinde yılgınlık yaymayı, kitle eylemlerinin önünü alabilmeyi hayal ediyor.

Gericiliğin bu yalana dayanan propagandasını, gerçekleri gizleme çabasını etkisizleştirmek ve boşa çıkarmak devrimci bir görev olarak önümüzde duruyor. 1 Mayıs 1980'in bütün baskı ve teröre rağmen yine de yaygın bir şekilde kutlandığını en geniş şekilde açıklamalıyız. Öte yandan faşist diktatörlüğün her türlü baskısını, terörünü, işkence ve katliamlarını, zulümlerini anında geniş bir şekilde teşhir etmek, buna karşı kitleleri harekete geçirmek ve faşist diktatörlüğün bu saldırılarını geri püskürtmek görevi de büyük bir önem taşıyor. Faşist diktatörlüğün terör uygulayarak ve terörünün propagandasını yaparak yılgınlık yaratmak ve mücadelenin önünü alabilmek çabaları böyle boşa çıkartılabilir. Şuna hiçbir zaman inancımızı kaybetmemeli ve aklımızdan çıkartmamalıyız ki, faşist diktatörlüğün hiçbir baskı ve terör uygulaması, kitlelerin ileri atılışını durduramayacak, kitlelerin sömürü ve zulme isyanını bastıramayacaktır. O, iktidarının yerle bir edilmesini, hiçbir şekilde engelleyemeyecektir.

1 Mayıs 1980'den devrimcilerin çıkarması gereken görevler ve dersler bundan ibaret değildir. 1 Mayıs 1980'in derslerini iyice kavramak ve buradan çıkan görevleri en iyi şekilde yerine getirebilmek için 1 Mayıs 1980'in önemi neydi, hangi koşullar içinde gelişti, devrimcilerin tutumu ne olmalıydı, çeşitli akımların tutumları ne oldu ve bu tavırlar nasıl sonuçlara yol açtı sorularının cevaplarını iyice kavramak gereklidir.

1 Mayıs 1980'in önemi neydi ve 1 Mayıs 1980'e hangi koşullar içerisinde gelindi?

Şubat ayında yükselen ve ülke çapında bir etki yaratarak toplumun tüm kesimleri içinde devrimci potansiyelin ve mücadelenin daha da yükselmesine yol açan Tariş direnişi ve diğer işçi mücadelelerinin kısmi başarısızlığa uğramasının ardından revizyonistlerin kitleleri yasadışı eylemlerden,siyasal talepleri hedefalan eylemlerden geri çekme siyaseti etkinlik sağladı. Gündemde MESS ve Tekstil grevleri vardır. Revizyonist ve reformistler sendikaların başına çöreklenmiş olmalarından yararlanarak işçi mücadelesini geriye çekme çabasına ağırlık verdiler. Mücadele yasal sınırları aşarak ve siyasal talepleri hedefleyerek yükseliyordu; revizyonistler bu mücadeleyi sırf ekonomik taleplerle sınırlı, yasal sınırlar içinde ve sıkıyönetim komutanlarının bütün yasaklarına boyun eğerek salt hak grevlerine çektiler. Siyasal talepleri hedeflemediklerini "biz ideolojik grev yapmıyoruz, hak grevi yapıyoruz" diye ilan ettiler. Mücadele tek tek işletmelerden hareketle, diğer işletmeleri de içine alan, dayanışma grevlerinin, kısmi genel grevlerin yapıldığı ve işçi sınıfının dışında diğer halk saflarını da etkisi altına ve içine alan bir şekilde gelişiyordu. Revizyonistler ve reformist sendika ağaları mücadeleyi tek tek fabrikalara hapsetmeye çalıştılar. MESS işyerlerinde olduğu gibi işçileri tek tek greve soktular. Potansiyeli yavaş yavaş dağıtmaya çabaladılar. Potansiyelin yükselmesine, mücadelenin daha üst biçimlere sıçramasına ve diğer işkollarına, fabirkalara ve diğer toplum kesimlerine yayılmasına yolaçacak birleşik eylemlerden şiddetle kaçınarak, vargüçleriyle böyle bir ihtimalin doğmasını engellemeye çalıştılar.

Ortayolcu hareketler de bu etkinliğin altına girdiler. Ortayolcu hareketler faşist dikattörlğün azgınlaşan terörü karşısında kararsızlığa ve cesaretsizliğe kapılıyorlar. Kitle mücadelesinin sürekli daha da yükseltilmesine cesaret edemiyorlar ve kitle mücadelesinin sürekli yükselmesi karşısında telaşa kapılıyorlar. Bunun sonucu olarak birçok yerde bizzat mücadelenin karşısına dikiliyorlar, mücadeleyi geri planda tutabilmek için çabalıyorlar. Yer yer işi grev kırıcılığına kadar vardırabiliyorlar. Mücadeleyi hükümetin yeni saldırılarına karşı mücadeleyle sınırlandıran reformist platformlar ortaya atıyorlar. Bu durumda onların revizyonist çizginin etkisi altına girmeleri pek de zor olmamıştır. Hele revizyonistlerin ve reformist sendika ağalarının kuyruğundan ayrılmayan Kurtuluş ve Devrimci Yol buna her zaman hazır ve gönüllü olmuştur.

Revizyonist ve reformistlerin kitle mücadelesini geri çekme, mücadeleyi ekonomik taleplerle ve tek tek birimlerde sınırlandırma çabalarının ve ortayolcu hareketlerin faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında bir teslimiyet ve geri çekilme çizgisi izlemelerinin bir sonucu olarak 1 Mayıs 1980'e yaklaşırken faşist diktatörlük saldırı ve terörünü daha da azgınlaştırdı. Ha[illegible]lık devalüasyonlar, zamlar birbirini izliyor. Çok sayıda işçi işten atılıyordu. Öte yandan peş peşe grevler erteleniyor, sıkıyönetim komutanları grevlere yasaklar koyuyor ve grevleri kendilerinden alınacak izne bağlıyorlardı. Grevlere, direnişlere, azgın saldırılar düzenlenerek grevler kırılmaya çalışılıyordu. Okullar, fabrikaların çevreleri, emekçi semtleri polis-jandarmayla doldurulmuştu. Bunlar, her türlü keyfi uygulamada bulunuyorlar ve halka, gençliğe uyguladıkları zulmü iyice azgınlaştırıyorlardı. Gece yarıları emekçi semtlerine, öğrenci yurtlarına operasyonlar düzenleniyor, emekçiler, devrimciler, gençler keyfi bir şekilde apar topar topluca tutuklanıyordu. Yollar, sokaklar, tanklar, kariyerler ve jandarmalarla doldurulmuş ve adımbaşı yol kesiliyor, aramalar yapılıyordu. Böylece emekçilerin gözü korkutulmaya çalışılıyordu. Sokak ortalarında sorgusuz sualsiz insanları katletmeler, vur emirleri iyice azgınlaştı. İşkence uygulamaları iyice yaygınlaştırıldı, tutuklanan her insana vahşi işkenceler uygulanıyordu. İşkencede katledilen devrimci ve emekçilerin sayısına yenileri ekleniyordu. Sıkıyönetim mahkemeleri "istiklal mahkemeleri" gibi çalışarak duruşmasız savunmasız idam cezası veriyordu. Bir yandan da baskıları daha da artırabilmek için, işçi haklarını, sendika ve grev haklarını ortadan kaldıracak yeni yasalar hazırlanıyordu. Onlar aynı zamanda baskıların duyurulmasını bütün güçleriyle engellemeye çalışıyor, mücadeleleri dar alanlarda boğmaya çalışıyorlardı.

Faşist diktatörlüğün vahşice terörü 1 Mayıs yaklaşırken daha da azgınlaştı. Doğrudan doğruya işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs'ın kutlanmasını engelleme hedefine yöneldi. Faşist diktatörlük, bütün gücünü ortaya koyarak buna hazırlanıyordu. Sıkıyönetim bölgelerinde 1 Mayıs kutlamaları yasaklandı. Daha sonra diğer çeşitli illerde de yasaklamalar konarak toplam 30 ilde 1 Mayıs kutlamaları açıkça yasaklandı. Gözdağı veren, tehditler savuran açıklamalara her gün yenileri ekleniyordu. 1 Mayıs'ın hemen öncesinde ve 1 Mayıs günü ise başta sıkıyönetim bölgeleri olmak üzere tüm şehirler işgal altındaki şehirler görünümü altındaydı. Adımbaşı tanklar, kariyerler konmuş, yer yer dikenli barikatlar kurulmuştu.

Fakat 1 Mayıs yaklaşırken bir yandan da kitle mücadelesi de gelişiyordu. Faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı Tarsus'ta olduğu gibi yer yer direnişler gelişiyordu. Revizyonistlerin bütün çabalarına rağmen işçi sınıfının mücadelesi devam ediyordu. Grevler yasal da olsa yaygınlaşıyordu.

Bu koşullarda devrimcilerin önünde bu mücadeleyi daha da yükseltmek, bir üst düzeye çıkarmak görevi duruyordu. Gericiliğin azgınlaşan saldırılarını geri püskürtmenin yolu da buradan geçiyordu. Ve bunun için 1 Mayıs iyi bir fırsattı.

Zaten tüm gericilerin, faşist diktatörlüğün 1 Mayıs'tan bu kadar korkmasının nedeni de budur. Çünkü 1 Mayıs emek ile sermaye arasındaki çelişmenin keskinleştiği bir mücadele günüdür. İşçi sınıfının sömürü ve zulüm dünyasına karşı kendi sınıf taleplerini ve diğer halk sınıflarının taleplerini savunarak ileri atıldığı bir gündür. 1 Mayıs işçi sınıfının sınıf dayanışmasının, birliğinin uluslararası planı da kapsamak üzere geliştiği bir mücadele günüdür. Burjuvazi taşıdığı bu anlam yüzünden ve işçi sınıfının, sınıf bilinci doğrultusunda eğitildiği bir mücadele günü olması yüzünden 1 Mayıs'tan dünyanın her yerinde korkmaktadır. Üstelik ülkemizde 1 Mayıslar ve böylesi günler bütün ülkede mücadelelerin yükseldiği, mücadelenin üst boyutlara sıçradığı, egemen sınıflara korku salan günler olagelmiştir. 1 Mayıs 1979 ve 24 Aralık 1979 bunun en yakın örnekleridir.

Proleter devrimciler 1 Mayıs'ı anlamına ve içeriğine uygun olarak kutlamak ve 1 Mayıs'ı günün devrimci görevlerine bağlı olarak mücadeleyi bir üst düzeye çıkarmanın bir aracı yapmak, bir genel direniş günü haline getirmek amacındaydılar. Tüm devrimcilere 1 Mayıs 1980'i faşist diktatörlüğün saldırı ve terörüne karşı bir direniş günü haline getirmek için çağrı yaptılar.

Bunun için faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin bütün saldırılarına, baskılarına rağmen militanca ileri atılmak, cesaretle kitle eylemini yükseltmek gerekiyordu. Revizyonizmin ve reformist sendika ağalarının mücadeleyi geriye çekme çizgisine karşı çıkmak ve onların etkisini kırmak, tecritini sağlamak gerekiyordu. Tüm devrimci güçlerin birleştirilmesi gerekiyordu. Proleter devrimciler bu amaçlarına uygun olarak birlik yapabilmek için çaba harcadılar.

Fakat Kurtuluş birliğe hiç yanaşmadı. Diğer ortayolcu gruplar ise birliği kabullenmelerine rağmen gereklerini yerine getirmediler. Kitle mücadelesinin yükseltilmesine yeterli cesareti gösteremediler. Eylemler içinde mücadeleyi geriye çekmeye çabaladılar. Çeşitli yerlerde mücadeleyi baltalamaya çalıştılar. Grev kırıcılığına kadar gittiler.

Şimdi ise sanki mücadele etmiş görünme yarışına girmiş durumdalar. Mücadele etmiş gibi görünmeye, mücadeleleri geriye çekebilmek için yaptıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Üstelik her biri, kendisinden başka kimsenin hiçbir şey yapmadığı havasını yaratmaya çalışıyorlar.

Oysa birçok yerde mücadelenin yükseltilmesinin önüne engel oldular. Özellikle yüksekögrenim gençliğinin güçlerini dağıttılar. Fısıltı boykotları tezgahlayarak, öğrencilerin okula gelmesini engellediler, öğrencilerin birarada bulunmasını önlediler. Kitleler toplu olarak birarada bulunsaydı daha güçlü eylemler gerçekleştirilebilir, mücadele daha üst noktalara çıkartılabilirdi. Faşist diktatörlüğün okullara yönelik saldırılarını püskürtecek yeni mevziler kazanacak, faşist diktatörlüğe darbeler indirebilecek eylemler gerçekleştirilebilirdi. Fakat onlar buna cesaret edemediler, işin kolayına kaçarak, çeşitli yerlerde az sayıda insanla "korsan" eylemler yapmayı yeğlediler. Ortayolcular zaten öncelerinden yükseköğrenim gençliğinin mücadelesinin yükselmesinin önünde engel olmaktaydılar. Sıkıyönetim komutanlarının söylediklerine boyun eğiyorlar, kitleleri pasifize ediyor, onların mücadele isteğini köreltiyorlardı. Mücadelenin siyasi platforma çekilmesini engellemek siyaset yasakları koyuyorlar, komünizm propagandasını yasaklıyorlardı. Öğrenci gençlik içinde liberal, burjuva reformist düşünceler yayıyorlardı.

Revizyonistler ise 1 Mayıs'ta yaptıklarıyla iyice teşhir oldular. 1 Mayıs öncesinde geçmiştekilerin tersine hiçbir faaliyette bulunmadılar. Revizyonistler ve reformist sendika ağaları önce her zamanki gibi kuru gürültüler çıkararak sahte pehlivanlıklar yaptılar. Bunu yaparken amaçları hem mücadele kaçkını yüzlerini gizlemek hem de 1 Mayıs'ta mücadelenin yükselmesini engellemekti. Nitekim son gün gerçek tavırlarını koyarak 1 Mayıs'ın yalnızca Mersin'de kutlanacağını açıkladılar ve sıkıyönetimin bütün emirlerini gönüllü yerine getirdiler. Mersin mitingini işçi sınıfı ve devrimcilerin değil, faşist diktatörlüğün bir gövde gösterisi haline getirdiler. Diğer yerlerde ise mücadelenin yükselmesini engelleyebilmek için ellerinden geleni yaptılar.

Bu arada reformist CHP de yüzünü ortaya koyarak, karşı-devrim cephesindeki yerini bir kez daha ilan etti.

Fakat tüm bunlara rağmen 1 Mayıs bütün yurtta kutlandı. 30 Nisan eylemleri 24 Aralık'tan daha yaygın olabildi. 1 Mayıs ise geçen 1 Mayıs'tan çok daha yaygın ve etkiliydi. Yasadışı eylemler tüm yurda yayıldı, yasadışı eylemlerin sayısı ve bu eylemlere katılanların sayısı geçen yıldan çok daha fazla oldu. Eylemlerde işçi gençlik potansiyeli ve mücadele isteğiyle dikkat çekti.

1 Mayıs 1980 bir kez daha gösterdi ki, kitle mücadelesi yükselmektedir ve daha da yükseltilmesinin şartları vardır. Doğru bir eylem çizgisi izlenirse, gericiliğin saldırıları karşısında teslimiyet ve geri çekilme çizgisi değil, direniş çizgisi izlenirse mücadele daha da üst boyutlara çıkartılabilir. Gericiliğin saldırılarını ancak kitle mücadelesini yükselterek göğüsleyebilir ve geri püskürtebiliriz. Faşizmin saldırılarını durdurmak onun saldırılarına karşı mücadele etmekten geçer. Gericiliği korkutan da budur, yani yükselen, siyasi taleplere yönelen, daha genel ve birleşik bir hal kazanan, yasal sınırları zorlayan ve taşan militan kitle mücadelesidir.

Bugün geriye çekilmek, saldırılar karşısında sessiz kalmak için hiçbir gerekçe yoktur. Mücadeleyi yükseltmek, ileriye atılmak için ulusal ve uluslararası durum uygundur. Tüm dünyada emperyalist sistem ve faşist diktatörlükler çatırdıyor. İşte en son örneği Kore... Egemen sınıfların içinde yaşadıkları bunalım da aynı şekilde sürüyor. Demirel ve gericilik bunalımdan giderek çıkıldığı, bir ekonomik rahatlık dönemine doğru gidildiği imajını yaratmaya çalışıyor. Bir yandan da faşist diktatörlüğün terörünü yoğunlaştırarak kitle mücadelesinin önünü aldığını mücadelenin ratık durduğunu iddia ediyor. Bunların kitleleri aldatmak ve yılgınlık yaymak için söylenmiş yalanlar olduğu apaçık ortadadır. Ekonomik rahatlama diye bir şey yoktur. Zamlar birbirini kovalamaya devam ediyor. Yeni bir devalüasyon kapıda bekliyor. Hayat pahalılığı yükselmeye devam ediyor. Bu durumda emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğunun giderek daha da yükseleceği açıktır. Faşist diktatörlüğün terörü kitleleri yıldıramamış, mücadelesini durduramamıştır. Faşist diktatörlüğün bu koşullarda bunu gerçekleştirmesi mümkün de değildir. Faşizmin saldırıları bir şeye kâr etmez, etmemektedir. Onun saldırıları ancak kendi iç çelişkilerini artırabilir. Çünkü faşizmin içi koftur, tabanı çürüktür. Onu hiçbir şey yıkılmaktan kurtaramayacaktır. Kitlelerin gelişen mücadelesi onu kaçınılmaz sonuna her gün biraz daha yakınlaştırmaktadır.

Bütün bunlar mücadeleyi daha da yükseltmemiz gerektiğini gösteriyor. Kitlelerin mücadelesini siyası bir platforma çekmeli, daha birleşik mücadeleler gerçekleştirmeli, gericiliğin saldırılarına karşı militan, kitlesel bir direniş çizgisi izlemeliyiz. Gericiliğin saldırılarını püskürtmenin ve devrimi daha da yakınlaştırmanın bir aracı olacak olan GENEL GREV'i hedeflemeliyiz.

Bunun için gençlik içinde öğrenci gençlik içinde reformist, revizyonist, liberal düşüncelere karşı mücadele etmeliyiz. Yayılan reformist, revizyonist düşünceleri kırmayı baş görev edinmeliyiz. Revizyonistlerin mücadeleyi geri çekme çabalarını boşa çıkarmalıyız. Onların çizgisini izleyerek gençlik mücadelesinin gelişmesine engel olan ortayolcuların geri çekilme, sessiz kalma çizgisini etkisiz hale getirmeli, mücadeleyi yükseltmeliyiz. Öğrenci gençliği salt akademik mücadele içinde hapsetme çabalarını kırmalıyız. Öğrencileri siyasileştirecek, siyasi mücadele içine çekecek bir mücadele çizgisi izlemeliyiz. Öğrenci gençlik mücadelesinde yalnız değildir, onun mücadelesi toplumun diğer kesimlerinin geniş desteğine sahiptir. Öğrenci gençliğin mücadelesini diğer toplum kesimleriyle birleştirmeliyiz.

Devrim Yolunda GENÇLİK

DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN YOLDAŞLARIN FEDAKARLIKLARINI ÖRNEK ALALIM

Faşizme karşı direniş yolunda ilerleyelim

6 Mayıslar, faşizme karşı direnişin, başeğmezliğin, üç yiğit devrimci DENİZ GEZMİŞ, YUSUF ASLAN ve HÜSEYİN İNAN'ın devrim davası için fedakarlıklarının bir sembolüdür. Yoldaşlar, hiçbir korku ve kişisel kaygu duymadan faşizmin darağaçlarında can vermiş, son nefeslerinde bile halkın kurtuluşuna ve devrim davasına olan inançlarını haykırmışlardır.

Faşizmin hiçbir baskı ve tehdidi yoldaşlara devrim davasını savunmada diz çökertememiştir. Zamanın Başbakanı Nihan Erim'in yoldaşlara "radyodan pişman olduklarını söylemeleri halinde affedilecekleri" çağrısına yoldaşlar kulak bile asmamışlardır. Babalarından ve avukatlarından ısrarla faşist diktatörlükten af dilememelerini istemişlerdir. İdamlarına bir hafta kala bile faşizme karşı mücadelelerini kararlılakla sürdürerek ülkede süren zulmü protesto için açlık grevine gitmişlerdir. İdamlarına bir hafta kalmış olmasına rağmen faşizmin zulmünü, halka yapılan saldırılara karşı cezaevinden mücadeleyi yükseltmek, bu üç yiğit devrimcinin faşizme karşı direnişlerinin en iyi örneklerinden biridir. Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar gözlerini bile kırpmadan darağacına yürümüş, son nefeslerinde bile Marksizm-Leninizme, halka ve devrime olan inançlarını haykırmışlardır.

Bu üç yiğit devrimciyi gözlerini bile kırpmadan ölüme götüren halka ve devrime olan inançları, fedakarlıkları, faşizme karşı başeğmeyen ve direnen tavırlarıdır. Çünkü yoldaşları hayata bağlayan kişisel çıkar ve kayguları değildi. Onlar sömürü ve zulme karşı halkın kurtuluşuna ve devrime inanıyor ve bu uğurda mücadele ediyorlardı.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar bize devrim uğruna fedakarlığın, başeğmezliğin ve faşizme karşı direnişin yolunu gösterdiler. Dün 12 Mart'ın o karanlık günlerinde mesele faşizmin karanlığına karşı durmak, faşizme karşı direnmekti. Bugün de görev faşizme karşi direnmek, sermaye ve faşizmin artan ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Bugün sermaye ve faşizm halka ve gençliğe azgınca saldırmaktadır. Sömürü ve soygun alabildiğine artmakta, krizin yüklerinin emekçilere yıkılması için ekonomik saldırılar gittikçe yoğunlaşmaktadır. Faşizm halka karşı resmi ve sivil tüm güçleriyle azgınca saldırmaktadır. Katliamlar, faşist baskılar, işkenceler, sıkıyönetimin, terörü, işçi ve emekçilerin nice mücadelelerle kazandıkları haklara girişilen saldırılar faşizmin karanlığını daha da yoğunlaştırmaktadır.

Diktatörlük, gelişen kitle mücadelesinin önünü alabilmek, kitlelere ve devrimcilere gözdağı verebilmek için yine idamlara başvurmaktadır. YDGF'nin yiğit bir üyesi Erdal Eren, hiçbir ciddi kanıt ortaya konulmaksızın, kendi yasa ve hukuk kurallarını çiğneyerek faşist generallerin emri üzerine diktatörlük tarafından ölüm cezasına çarptırıldı. Faşizm bir kere daha devrimcileri yıldırabileceğini, kitlelerin mücadelesini durdurabileceğini zannederek darağaçlarına başvurdu. Diktatörlük, kitlelerin mücadelesi karşısında korkusunu ve çaresizliğini bir kez daha ortaya koydu.

Bugün sorun faşizmin tüm bu saldırılarına karşı direnmek, demokrasi için, gelecek mutlu günleri yaratmak için mücadeleyi yükseltmektir. Bulunduğumuz her yerde, her alanda faşizme karşı ileri atılmak, kitleleri faşist diktatörlüğe karşı seferber etmektir. Tüm enerjimiz ve fedakarlığımızla kitleleri örgütlemek devrim davasına hizmet etmektir. Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların darağaçlarından bize işaret ettiği yol budur. Onların faşizme karşı yiğit direnişini örnek almalıyız.

Faşizm neye başvurursa vursun, kitlelerin mücadelesini önleyemiyor. Kitle mücadelesi durmuyor. Diktatörlük geçmişte birkaç bin kişiyi tutukladığında kitle mücadelesine önemli darbeler vurabiliyordu. Bugün kendi ağızlarıyla itiraf ettikleri gibi sadece 6 ayda 50 bin kişiyi içeriye atıyorlar, fakat kitle mücadelesini durduramıyorlar. Dün faşizme karşı darağaçlarında direnen devrimcilerin attığı tohumlar bugün binlerce çiçek veriyor. Kitleler artan sömürüye, faşist baskı ve saldırılara, katliamlara, sıkıyönetimin terörüne, işkencelere, idamlara karşı mücadeleye atılıyor. Erdal Eren'in idamının engellenmesi için yükseltilen mücadele, kitlelerin faşizmin darağaçlarına, idamlarına olan kin ve öfkesini gösteriyor. Her 6 Mayıs'ta halk ve gençlik üç yiğit devrimcinin idam edilmesine karşı protestolarını yükseltiyor, yoldaşların anısını mücadelelerde yaşatıyor.

Bu sene de yoldaşlar kitlelerin mücadelesinde anıldı. Memleketin her tarafında 6 Mayıs'ta yapılan boykot, yürüyüş vb. eylemlerde yoldaşlar anıldı; idamlar ve faşizm lanetlendi. Halk ve gençlik faşizme olan öfkesini ortaya koydu, koyuyor.

İşte bu öfke, kitlelerin hiçbir zaman engellenemez gücü, faşizmi yok edecektir. İşçi sınıfının başında yer aldığı halk ve gençlik güçleri, Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşların idamının hesabını mutlaka soracaktır. Bunu hiçbir güç engelleyemeyecektir. İdam cezası verenlerin, kalem kıranların sonu Şah'ların, Somoza'ların, uşakların sonu gibi olacaktır. İdam cezasına emir verenleri bekleyen son Hitler, Mussolini gibi faşistlerin sonu olacaktır.

DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN YOLDAŞLAR TÜM YURTTA ANILDI

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşlar, idamlarının 8. yıldönümünde, yurdun çeşitli yerlerinde yapılan eylemlerle anıldılar.

ANKARA

ANKARA BELEDİYESİ'ne bağlı çeşitli işyerlerinde işçiler çeşitli anma toplantıları yaptılar. İşçi yemekhanesinde forum düzenlendi. Sloganlar atıldı. Foruma 500'e yakın işçi katıldı. Korkuya kapılan sosyal-faşistler de saygı duruşunda bulundular. DY ve KSD ise ortak 30-40 kişilik ayrı bir forum yaptılar. Ayrıca memurların yemekhanesinde ise 300 kişilik forum yapıldı. Sloganlar atıldı. MERKEZ BELEDİYE'DE ise Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları "propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik" temelinde ittifak yaptı. Konuşmalar yapıldı. Bildiri dağıtıldı, duvar gazetesi asıldı. PARK VE BAHÇELER MÜDÜRLÜĞÜ'nde yapılan foruma ise 50 kişi katıldı. DY'cular da foruma katılmalarına rağmen hazırlıksız oldukları gerekçesiyle konuşma yapmadılar. ANKARA SU VE FEN İŞLERİ'nde de bildiriler dağıtıldı. Fen İşleri Teknik Hesap Müdürlüğünde 35-40 kişinin katıldığı 1 günlük iş bırakma eylemi yapıldı.

Ayrıca Ankara'nın çeşitli semtlerinde 6 Mayıs gösteri ve toplantılarla anıldı. ÖVEÇLER'de sabah ve akşam iki gösteri yapıldı. Sabah İlker Mahallesi Son Durak'ta yapılan gösteride darağacı yakıldı, konuşma yapıldı. Akşam saat 8'de ise Huzur Ata Mahallesinde bir gösteri yapıldı. Barikatlar kurularak yollar kesildi. İki ayrı koldan kitle sloganlar atarak yürüyüşe geçti. Kitlenin birleştiği yerde darağacı yakıldı, konuşma yapıldı, devrim andı içildi. Güçlü önlemlerine rağmen polis ve jandarma gösteriye müdahale edemedi. DY'cular eylem birliği önerisini "geçmişi reddediyorsunuz, polis-jandarma çok, eylem yapılamaz" vb. sözlerle reddettiler. KIRK KONAKLAR'da yapılan gösteriye ise 100'e yakın bir kitle katıldı. Konuşma yapıldı. Saygı duruşu ve ant içildi. Polis ve jandarma az önce geçmesine rağmen eyleme müdahale edemedi. ALTINDAĞ'da 250 kişinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı, darağacı yakıldı. PLEVNE MAHALLESİ'nde ise 40 kadar kadının katıldığı bir toplantı yapıldı. Saygı duruşu ile başlayan toplantıda konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. EMEK MAHALLESİ'nde de 4. cadde üzerinde 40 kişinin katıldığı bir gösteri yapıldı ve pankart asıldı. BATTAL GAZİ MAHALLESİ'nde yapılması düşünülen toplantı ise, yazıda yakalanan iki DY'cunun, Dernek'in yerini göstermesi üzerine yapılamadı. YENİMAHALLE'de yapılan gösteriye 100-150 kişilik bir kitle katıldı. Eylem 10 dakika sürdü.

6 Mayıs Ankara'nın çeşitli yüksekoukllarında da forum, boykot, sınıf konuşmaları vb. eylemlerle anıldı. Ankara İTİA, Ankara İTİA—Bankacılık, Bankacılık ve Sigortacılık Yüksekokulu, Diş Hekimliği Yüksekokulunda yapılan sınıf konuşmaları ve forumlardan sonra boykot ilan edildi. SBF'de yapılan boykot ise DY ve KSD tarafından bir gün önce, "fısıltı boykotu" ilan edilmesiyle az sayıda öğrenci tarafından ilan edildi. Hacettepe Üniversitesi, Ankara Üniversitesi, Eğitim Fakültesi ve Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksekokullarında da sınıf konuşmaları ve forumlar yapıldı. Ayrıca Hacettepe Üniversitesi öğrencileri 7 Mayıs sabahı Beytepe Otobüs duraklarında sloganlar atarak ant içtiler. Dil, Tarih, Coğrafya Fakültesi öğrencileri de yaptıkları sınıff ve yemekhane konuşmalarından sonra, Yenişehir Tren İstasyonunda bir gösteri yaptılar. Gösteriden sonra pankart astılar.

Ankara lise ve ortaokullarının çoğunluğunda 6 Mayıs anıldı. Battalgazi Ortaokulu öğrencileri sınıf konuşmaları ve okul çıkışında 300 kişilik bir gösteri yaptı. Şafaktepe Ortaokulu ve Opera Ticaret Lisesi öğrencileri de okul çıkışında gösteri yaptı.. Anıttepe, Esenevler, Yıldırım Beyazıt Sanat, Bahçelievler Akşam Ticaret, Ulus I. Sanat, Abidinpaşa, Mamak Liselerinde ve Sokollu Ortaokulunda forumlar yapıldı, boykot ilan edildi. Ayrıca 50. Yıl, Atatürk, İncirli, Aktepe, Kimya Meslek, Gazi Çiftlik, Ağaç Metal, Motor Meslek, Abidinpaşa Meslek, Başkent, Halide Edip, Mustafa Kemal, Etlik, Opera Ticaret Liselerinde, Açıkalın, Atıfbey Ortaokullarında da sınıf konuşmaları ve forumlar yapıldı.

MAMAK CEZAEVİ'nde HK taraftarları DY ve DK taraftarları ile birlikte 6 Mayıs'ı andı. 5 Mayıs'ı 6 Mayıs'a bağlayan gece saat 01.00'de bir konuşma yapıldı, sabah ise saygı duruşu yapıldı. O gün son görüşe giden 50—60 kişilik bir grup dönüşte sloganlar atarak yürüyüş yaptı. Tutuklular koridorlara çıktı. Eylem 15—20 dakika sürdü.

İSTANBUL

KARTAL—KARLIKTEPE'de 100'e yakın kişinin katıldığı bir gösteri yapıldı ve 3 darağacı yakıldı. Çevrede biriken halk gösteriyi ilgiyle izledi. Daha sonra saldıran jandarma, 30 kişiyi gözaltına aldı. AYDINEVLER'de ise "Deniz, Yusuf, Hüseyin Halkın İsyan Bayrağıydılar" pankartı ile Ankara yolu trafiğe kapatıldı. ÜSKÜDAR ZEYNEP KAMİL'de de bir grup gösteri yaptı. BOSTANCI'da Ankara yolu pankart asılarak trafiğe kapatıldı. ZEYTİNBURNU—KAZLIÇEŞME'de 100'e yakın kişinin katıldığı bir miting yapıldı. Yoldaşların son sözleri okundu, konuşma yapıldı ve ant içildi. AKSARAY—YEDİKULE'de de 6 Mayıs akşamı darağacı yakılarak gösteri yapıldı. GEDİKPAŞA'da ise bir grup 7 Mayıs günü bir gösteri yaptı. ÇAĞLAYAN'da da 60 kişinin katıldığı bir gösteri ile darağacı yakıldı.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'nin bazı bölümlerinde ve yemekhanede konuşmalar yapıldı. İTÜ—MACKA'da bir forumla, 6 Mayıs anıldı. GÜMÜŞSUYU'ndaki forum ise DS ve DY tarafından engellendi. TAŞKIŞLA'daki forum sivil faşistlerin jandarma desteğinde okula girmeye çalışması nedeniyle yapılamadı. GAZETECİLİK YÜKSEK OKULU'nda 6 Mayıs DY, DS ve YDGD'li öğrencilerin ortak forumuyla anıldı. FERİKÖY LİSESİ'nde DY, DS, KSD ve YDGD'liler yapılan sınıf konuşmalarından sonra okulu boşalttılar ve yürüyüş yaptılar. Yürüyüş sonunda konuşma yapıldı. BEYOĞLU ATATÜRK LİSESİ'nde forum ve boykot yapıldı. SARIYER LİSESİ'nde ise 7 Mayıs günü bir forum yapıldı. SİTE YURDU'nda yapılan forum ise, forumu iki kez engellemeye kalkışan İGD'lilerin, DY, DS ve YDGD'liler tarafından dövülmesi ile 100 kişinin katılımı ile gerçekleşti.

ESKİŞEHİR

6 Mayıs günü şehrin YILDIZTEPE semtinde DY ile HK taraftarlarının düzenlediği yasadışı gösteriye 400 civarında kişi katıldı. Eylem 20 dakika sürdü. 1000'e yakın emekçi gösteriyi izledi. TEPEBAŞI semtinde yapılan toplantıya ise 50—60 kişi katıldı. Devrim ateşi yakılarak konuşma yapıldı, sloganlar atıldı ve devrim andı içildi. KIRMIZITOPRAK semtinde yapılan gösteriye 50 civarında kişi katıldı. CUMHURİYET LİSESİ öğrencilerinin yaptığı gösteriye ise 500 civarında kişi katıldı. SANAT ENSTİTÜSÜ'nde yapılan sınıf konuşmalarından sonra okul çıkışında bir gösteri yapıldı. TİCARET LİSESİ'nde okul bahçesinde toplanan öğrenciler sloganlar atarak okulu boşalttılar. DEVLET DEMİRYOLLARI LİSESİ'nde de bir forum düzenlendi. ODUNPAZARI semtinde 13—17 yaş arası gençlerin yaptığı toplantıya ise 50 kişi katıldı.

ADANA

TİCARET LİSESİ öğrencileri okula gelirken yürüyüş yaptılar, slogan attılar. Okulda konuşmalar yapıldı. ERKEK LİLESİ'nde okulda konuşmalar yapıldıktan sonra çıkışta sloganlar atarak yürüyüş düzenlendi. YAPI MESLEK LİSESİ, DMMA ve MÜHENDİSLİK.te de forumlar yapıldı.

İZMİR

Yükseköğrenimde okula gelen öğrenci sayısı azdı. Yüksekokullarda boykotlar, lise ve ortaokullarda ise forum ve boykotlar yapıldı.

UŞAK

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı yasadışı bir gösteriyle Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar anıldı. TİCARET LİSESİ'nde darağaçları yakıldı. BESİM ATALAY ORTAOKULU'nda bir pankart asıldı, okul valilik tarafından kapatıldı.

ÇORUM

6 Mayıs 30'a yakın kadının katıldığı bir toplantıyla anıldı. Saygı duruşu ile başlayan toplantıda konuşmalar yapıldı, ağıtlar söylendi. SANAT OKULU'nda atölye ve okul koridorlarında forum yapıldı, sloganlar atıldı. MECİTÖZÜ'nde lise öğrencileri 6 Mayıs günü dersleri boykot etti. Konuşma yapılırken jandarmanın saldırıp 20 kişiyi gözaltına almasına rağmen boykot 7 ve 8 Mayıs'ta da sürdü. SUNGURLU'da bir mahallede yapılan toplantıda sloganlar atılıp, konuşmalar yapıldı, marşlar söylendi.

EDİRNE

Yasadışı bir gösteriyle 6 Mayıs anıldı. Okullarda forum ve sınıf konuşmaları yapıldı.

BALIKESİR

İşletme Fakültesi ve Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi'nde forum ve bir günlük boykotlar yapıldı. Sanat Okulu Gece Bölümü'nde ise bir günlük boykot yapıldı.

DENİZLİ

DMMA'da forum yapıldı. Daha sonra ise 100 kişiyle bir anma toplantısı yapıldı.

MANİSA

Spor Akademisinde forum yapıldı. Endüstri Meslek Lisesinde sloganlar atılarak 6 Mayıs anıldı.

İSKENDERUN

Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar 6 Mayıs günü 100 kişinin katıldığı bir gösteri ile anıldılar. 1 km. süren yürüyüşe polis ve jandarma müdahale edemedi.

REVİZYONİSTLERİN İTİRAFI :"DEVRİMCİLERE, ANILARINI TAVAN ARASINA KOYMAK VE UNUTTURMAK İÇİN SAHİP ÇIKACAĞIZ„

Karşı-devrim saflarındaki çelişme ve çatışmaların, çürümenin bir ürünü olarak "Londracı" ve "Berlinci" diye iki kanada bölünün Rus uşağı TKP'nin bu iki kanadı arasındaki hararetli tartışmalar bir süreden beri devam ediyor. Onlar bu tartışmalar sırasında istemeyerek de olsa zaman zaman birbirlerinin bazı kirli çamaşırlarını ortaya döküyorlar. Bundan önce de onların bazı itirafları üzerinde durmuş ve teşhir etmiştik.

"Londracı" ve "Berlinci" kanatlar arasındaki dalaşma devam ediyor ve devam edeceğe benziyor. Aynı şekilde onlar istemeyerek de olsa birbirlerinin yeni kirli çamaşırlarını ortaya dökmeye de devam ediyorlar. Yani bazı itiraflarda bulunuyorlar. Bunlardan biri de, kendilerinin, revizyonistlerin devrimci önderlere, halk ve gençlik kitlelerine mal olmuş yiğit devrimcilere neden sahip çıktıkları üzerine olan itiraftır. "Londracı" mülteciler "İşçinin Sesi" adlı dergilerinde şu itirafta bulunuyorlar: "Menşevikler 1972'lerde burjuva ajanları, objektif olarak polistir dedikleri Denizleri, Mahirleri, Sinanları sonradan 'bayraklaştırdılar'. Ancak oportünistler dışarda başka, içerde başka konuşuyorlar. Bir menşevik yönetici kapı arkasında şöyle diyordu: 'Biz Denizleri, Che'yi, Stalin'i, goşistlerin bu güçlü silahlarını ellerinden alacağız, ama aldıktan sonra tavan arasına koyacağız, unutturacağız'' (İşçinin Sesi, Sayı: 115—116, s. 15)

Bugüne kadar defalarca revizyonistlerin, özellikle de TKP'li revizyonistlerin devrimci önderlere, halk ve gençlik kitlelerine mal olmuş yiğit devrimcilere, halk kahramanlarına neden sahip çıktıklarını ortaya koyup, onların sahtekarlığını, iki yüzlülüğünü teşhir ettik. Ancak revizyonistler, özellikle de TKP'li revizyonistler büyük pişkinlikle sahtekarlıklarını devam ettirdiler.

REVİZYONİSTLER, DEVRİMCİLERE NEDEN SAHİP ÇIKIYOR?

Revizyonistler devrimci önderlere, halk kahramanlarına neden sahip çıkıyorlar? Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşlarımıza neden sahip çıkmaya çalışıyorlar ve hatta bunu "mirasçıları biziz" noktasına kadar vardırıyorlar.

Gericilerin, faşistlerin ve onların her türden yandaşının, geçmişinde yiğitlik, mertlik, kahramanlık diye bir şey yoktur. Bu anlamda sahip çıkacakları bir mirasları da yoktur. Sahip çıkabilecekleri ve geçmişlerinde var olan tek miras teslimiyet, yılgınlık ve döneklikitr. Akla gelebilecek her türlü iğrençliktir. Bu yüzden onlar geçmişlerinde var olmayan ve kendilerine ait olmayan ama işçi sınıfına, halk kitlelerine ait olan değerlere sahip çıkarak sömürmeye ve o değerleri gözden düşürmeye ve "işe yaramaz" hale getirmeye çalışıyorlar.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşlar halk ve gençlik kitlelerine mal olmuş, onların yüreklerinde yer etmiş devrimcilerdir. Çünkü yoldaşlarımız 1968'lerde yükselen gençlik mücadelesinin, 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğüne, onun baskı ve zulmüne karşı, gösterilen direncin simgesidirler. Öyle ki, bugün bir avuç gerici, faşist dışında hiçbir revizyonist ve reformist bile bu gerçeğin karşısında açıktan yer alamıyor.

Revizyonistler 12 Mart döneminde yoldaşlarımıza ağız dolusu küfürlerle "goşist", "anarşist", "maceracı" diye saldırdılar. Hatta bunlardan TKP'li revizyonistler daha da ileri giderek "Bizim Radyo" adlı borozamlarından yoldaşlarımızı "polis, CIA ajanları" diye suçladılar. Bu ve benzer suçlamaları ve ihtilalciliğe kara çalmayı daha sonraki yıllarda da sürdürdüler. Ancak yoldaşlarımızın her geçen gün kitlelere daha çok mal olduklarını gördüklerinde taktik değiştirdiler. Doğrudan saldırı yerine, sahip çıkıyor görünerek anılarını kitleler üzerinde yarattıkları güveni ve sempatiyi, sevgiyi kendi iğrenç emelleri için sömürmeye çalıştılar. Revizyonistler, 12 Mart zulmüne karşı direnişin, kararlılığın ve yiğitliğin mirasçısı olamazlar. 12 Mart'ta direnen devrimcilere sahip çıkıyör görünmeleri, onların anılarını kendi iğrenç emelleri için sömürmek ve kendi itiraflarıyla "anılarını tavan arasına koymak ve unutturmak" içindir. Onlar sıkıyönetim mahkemelerinde diz çöken, egemen sınıflara teslim olan döneklerin mirasçısıdırlar. Zaten bugün bu dönekleri de bağırlarına basmışlardır. Bu bir rastlantı değildir.

Rus uşağı revizyonistler ise daha sinsi davranmakta, "Buhran ve Savaş Hali Yasa Tasarısı"na karşı çıkma adına mevcut yasa ve yönetmeliklerin, devletin ve onun kurumlarının savuncusu olduklarını bir kez daha gösterdiler. Hep şu sahte ikilemi dayatıyorlar: "Mevcut yasa ve yönetmelikler mi daha iyi, yoksa yeni çıkarılmak istenilenler mi? Çıkarılmak istenen baskı yasalarına karşı mevcut olanlarını savunmak gerek vb. vb." Çünkü onlara göre şu anda ülkemizde "demokrasi" hüküm sürüyor, "faşizm tehlikesine karşı demokrasiyi savunmak", "faşizme geçit vermemek" gerekr. Yeni baskı yasaları "faşizmin iktidara gelişini kolaylaştırıyor" bunun için karşı çıkmak gerek. İşte Rus uşağı bütün revizyonistlerin yeni baskı yasaları, "Buhran ve Savaş Hali Yasa Tasarısı" karşısında kopardığı şamata bu platformdadır.

Yeni baskı yasalarına, "Buhran ve Savaş Hali Yasa Tasarısı"na karşı çıkmak mevcut yasa ve yönetmelikleri Anayasayı, diktatörlüğü ve onun kurumlarını savunmayı değil, diktatörlüğe, onun bütün kurumlarına, yasa ve yönetmeliklerine karşı çıkmayı gerektirir. Diktatörlüğe, onun kurumlarına, yasa ve yönetmeliklerine karşı mücadele edilmeden, yeni çıkarılmak istenen baskı yasalarına karşı mücadele edilemez. Bunun mümkün olduğunu savunmak, kitleleri aldatmak ve mücadeleyi esas hedeften saptırmak demektir.

Egemen sınıflar yeni baskı yasalarıyla, "Buhran ve Savaş Hali Yasa Tasarılarıyla" kitlelere yönelik baskı ve terörü dizginsizleştirmeyi, mücadeleyi bastırmayı amaçlıyorlar. Ama bugüne kadar olduğu gibi, onların bütün bu emelleri yine kursaklarında kalacaktır. Demokrasi mücadelesi durmayacaktır. Mücadelenin önüne konulmak istenen bu yeni engeller de aşılacaktır. Hiçbir baskı yasası, baskı ve terör egemen sınıfların diktatörlüğünü çöküntüden kurtamayacaktır.

Aynı yolu Çin uşağı ve Amerikan yardakçısı TİKP çetesi de izledi O da önce saldırdı. Hem de bunu kendi pasifizmini, yılgınlığını ve dönekliğini örtmek için "maceracılık", "anarşizm" yaftasını kullanarak yapmaya çalıştı. O da doğrudan saldırının beş para etmediğini görünce, yoldaşlarımızdan "olumlu" bahsetmek ve saldırılarını daha sinsice sürdürmek zorunda kaldı.

EN KOYU ANTİ–STALİNİSTLER, STALİN'İ SAVUNABİLİR Mİ?

"Londracı" kanadın itirafında da görüldüğü gibi, TKP'li revizyonistler o iğrenç emelleri için sadece yoldaşlarımıza değil, aynı zamanda dünya proletaryasının önderi ve öğretmeni J. Stalin'e ve proleter devrimcilere de sahip çıkıyor görünmeye çalışıyorlar.

Ne "'Londracılar" ne "Berlinciler" hiçbir revizyonist parti, grup ve kişi proletaryanın önder ve öğretmenlerine, devrimcilere sahip çıkamaz. Sahip çıkıyor görünmeye çalışanlar sahtekarlık yapıyorlar. Onlar, bunu hem güç toplamak, hem de devrimcilerin halk kitlelerinin sahip çıkacağı mirası unutturmak ve "işe yaramaz" hale getirmek için yapıyorlar.

Kaldı ki, Rus sosyal-emperyalistlerinin uşağı ve Kruşçev-Brejnev revizyonizminin hık deyicisi TKP'li revizyonistlerin J. Stalin'e sahip çıkıyor görünmesi sahtekarlığın en büyüğü ve gizlenemeyenidir. Çünkü bunlar Stalin'in en koyu düşmanları, Kruşçev-Brejnevlerin hık deyicileridirler. Çünkü bunlar Stalin'e karşı saldırıda birleşen her türlü revizyonist ve reformistle el eledir. Çünkü bunlar Stalin'in en koyu düşmanlarıdır. En koyu anti-Stalinistlerin, Stalin'i savunması mümkün müdür? Değildir. Zaten kendileri de itiraf ediyorlar; biz diyorlar, "devrimcilere, anılarını tavan arasına koymak ve unutturmak için sahip çıkacağız".

Revizyonistler, devrimcilere ve halk ve gençlik kitlelerine ait olan yüce değerlere sahip çıkamazlar. Sahip çıkmalarına da izin vermeyeceğiz. Onların gerçek niteliklerini ortaya koyup, sahtekarlıklarını ve iki yüzlülüklerini teşhir edeceğiz.

Konuşma sık sık sloganlarla kesildi. Daha sonra devrim andı içilerek dağılındı. Sanat Lisesi ve Namık Kemal Ortaokulunda da gösteriler düzenlendi. Ortaokuldaki gösteriye 250 kişi katıldı. Atatürk Ortaokulunda ise 6 Mayıs'ta bir anma toplantısı düzenlendi.

KONYA EREĞLİ

Sanat Okulunda yapılan forumdan sonra öğrenciler okulu terk ettiler ve caddeye çıkarak darağacı yaktılar. Ereğli Lisesi ve Ticaret Lisesi öğrencileri forum yapıp, okulu terk ederek şehir içinde bir gösteri düzenlediler. Daha sonra ise 60—70 kişilik bir kitle çarşı içinde bir gösteri yaptı. 1 Mayıs'ta gerekli cevabı alan polis eyleme müdahale edemedi.

ANTAKYA

Bir mahallede anma toplantısı, bir diğer mahallede ise 30 kişinin katıldığı yasadışı bir gösteri yapıldı. Bir okulda ise öğrenciler sloganlar atarak 6 Mayıs'ı andı.

MİLAS

Milas Lisesi ve Ticaret Lisesi'nde sınıf konuşmaları yapıldı.

Sivil faşistlerin saldırıları artıyor

Faşist katliamlar son günlerde alabildiğine arttı. Bir yanda devletin resmi güçleri, jandarma, polis, MİT, Kontr-gerilla, diğer yanda MHP—ÜYD, ETKO, TİT vb.

rak gözaltına alınıp tutuklandı. Gözaltına alınan, tutuklanan emekçilere, gençlere, devrimcilere günlerce işkence yapılıyor. Jandarma-polis, semtleri, okulları, yurtları basıyor, gösterilere azgınca saldırıyor. Sadece Tarsus ve Kayseri'de gösteri yapan emekçilerden, gençlerden 12 kişi katledildi. Bu resmi faşist devlet güçlerinin yanı sıra sivil faşistler de emekçileri, gençleri, aydınları aralıksız katlediyor.

Sivil ve resmi faşist güçlerin saldırıları tüm ülke çapında yürütülmesine rağmen önemli stratejik yerleri olan Kayseri, Trabzon, Kırşehir gibi illerde daha bir yoğunluk kazandı. Trabzon, Kayseri'de son günlerde çok sayıda kişi faşist çetelerce katledildi, yaralandı. Trabzon'da sınava giden Eğitim Enstitüsü öğrencilerine sivil faşist çetelerce ateş açılarak 2 öğrenci katledildi, 12 öğrenci yaralandı. Önceki günlerde yine bir derneği basan faşist çeteler 3 devrimci-demokratı katletti. Sivil faşist çeteler, kahveleri tarıyor, evleri basıyor, emekçileri devrimcileri, aydınları, öğrencileri katlediyor.

Bugün her geçen gün gelişip güçlenen, yükselen kitle mücadelesini bastırabilmek için faşist devletin tüm sivil ve resmi güçleri tam bir birlik içinde saldırıyor. Katliamları birlikte düzenliyor. Sivil faşist çeteler devletin resmi güçlerinin, jandarmanın, polisin, MİT'in desteğinde ve koruyucuğunda esas olarak da onların estirdiği terörden güç alarak saldırılarını sürdürüyor. Kayseri'de, Trabzon'da ve daha birçok yerde valisinden, jandarmasına, polisine, MİT—MHP—ÜYD'sine kadar hepsi tam bir birlik içinde hareket ederek semtleri, evleri basıp insanları katlediyor, yaralıyor. Semtler, mahalleler, yurtlar jandarma ve polisin desteğinde sivil faşistlerce basılıp, emekçiler, gençler, öğrenciler üzerinde yoğun bir baskı uygulanıyor. Okullarda sivil faşistler, jandarma, polisin desteğinde öğrencilere saldırmakta, okulları denetimlerine almaya çalışıyor.

Faşist cinayet şebekelerinin saldırıları yeni bir boyut kazandı. Bugün faşist saldırılar kendinden olmayan herkese yöneldi. Son günlerde Adana, Trabzon, Uşak gibi birçok şehirde CHP yöneticisi, aydın, hukukçu, doktor katledildi. Tüm bu faşist katliamlara rağmen başta Ecevit olmak üzere CHP yöneticileri, revizyonistler kitlelerin gözünü boyamak ve mücadelenin önünü devlete, düzene, yönelmesini engellemek için elinden gelen çabayı sarfediyor. Revizyonistler, reformistler bu sivil faşist çetelerin devletten beslendiği, korunduğu gerçeğini kitlelerden saklamaya çalışıyor. Faşist çetelerin ancak kitlelerin mücadelesiyle dağıtılacağını savunan ve bu doğrultuda mücadele edenlere saldırıyor, bu faşist çeteleri devletten ayrı olarak göstermeye çalışarak mahkemelerden faşist cinayet şebekelerinin kapatılmasını istiyor.

Ancak bugün revizyonistlerin, reformistlerin tüm çabalarına rağmen kitleler her geçen gün devrimci komünistlerin yoğun çabasıyla bu sivil faşist çetelerin devletten beslendiğini, korunduğunu ve bunlara karşı mücadelenin düzene, devlete yönelen mücadeleden ayrı olamayacağı ve devlete yönelen mücadelenin bir parçası olduğu ve ancak da bu cinayet örgütlerinin kitle mücadelesiyle dağıtılacağı gerçeğini görmekte ve mücadeleyi bu doğrultuda yükseltmektedir. Reformist Ecevit'in yaymak istediği hayallerin aksine kitlelerin bu yükselen mücadelesini diğer taleplerimizle birlikte faşist cinayet şebekelerinin dağıtılması için mücadeleye dönüştürerek genel greve hazırlanalım.

BAKANIN MÜJDESİ, YENİ CEZAEVLERİ "HİZMETE GİRECEK"

Onbinlerce insan zindanlarda

Geçtiğimiz günlerde Adalet Bakanı Ömer Ucuzal bir açıklama yaparak cezaevlerindeki hükümlü ve tutuklu sayısının 60 bini bulduğunu söyledi. Buna göre 45 milyon nüfuslu ülkemizde her 750 insandan biri cezaevlerinde bulunuyor. Bakan aynı açıklamasında bir "hizmeti" daha müjdelemiş ve "bu yıl inşaatı biten" yeni cezaevi hizmete girecek, böylelikle 4500 kişilik yeni bir kapasite oluşacak" demiş.

Yine aynı günlerde bir günlük gazete ise "Brüksel'de hazırlanan bir uluslararası rapora göre, Türkiye'de 6 ayda 46 bin kişi siyasal nedenlerle gözaltına alındı" başlıklı bir haber verdi. Sözkonusu raporda çok sayıda insanın işkence gördüğü, kitle örgütlerinin ağır baskı altına alındığı, kapatılıp yöneticilerinin gözaltına alındığı, sanıkların savunma haklarının engellendiği vb. vb. açıklamalar da yer almış.

Demek ülkemizde süren katliamlarlardan, koyu baskı ve zulümden, yoğunlaşıp yaygınlaşan işkence ve tutuklamaardan, gözaltına alınmalardan Avrupa'nın burjuva-revizyonist tekelci basını bile bahsetmek zorunda kalıyor. Demek 45 milyon nüfuslu bir ülkede 750 kişiden birinin zindanlarda yattığını ve yeni zindanların inşa edildiğini ve bunların bir bölümünün yakın zamanda "hizmete gireceğini" bir Bakan dile getiriyor ve bununla gözdağı vermeye çalışıyor. Bunlar, gerçeği tam yansıtmasa da, bugün yoğun bir şekilde süren tutuklama ve gözaltına alınmalar hakkında epeyce bir fikir veriyor. Bugün faşist diktatörlük, anti-faşist güçleri susturmak, demokrasi mücadelesini ezmek için koyu bir baskı ve zulüm uyguluyor. Sivil ve resmi güçleri vasıtasıyla katliamlara girişiyor. Artık her gün sayısı ona varan insanı katlediyor. onun birkaç katını ise yaralıyor. İşkenceyi yoğunlaştırıp yaygınlaştırıyor. Bugüne kadar çok sayıda insanı işkence tezganlarında katletti. "Dur ihtarına uymadı" diyerek onlarca insanı keyfi olarak katletti. Her gün yeni "ölüm emirleri", idam kararlarını çıkarıyor.

Ama ne var ki, baskı ve zulüm, işkenceden, tutuklamalara, gözaltına alınmalara kadar uzanan hiçbir saldırı demokrasi mücadelesini durduramaz, onu yok edemez. Baskı ve zulüm ne kadar yoğunlaşırsa yoğunlaşsın sonuç değişmeyecektir. İşkenceler, katliamlar ve zindanlar kitleleri durdurmaya yetmeyecektir. Bu, dünyanın dört bir yanında her gün kanıtlanıyor. Ülkemiz gerçeği de bunu kanıtlayacaktır. Daha dün İran'da, Nikaragua'da uygulanan en koyu baskı ve zulüm, katliamlar, işkenceler diktatörlüğü yıkılmaktan kurtaramadı. Bugün aynı şeyler birçok ülkede diktatörlükleri sallandırmaktan kurtaramıyor. Ülkemizde de son aynı son olacaktır. Hiçibr çaba diktatörlüğü yıkılmaktan kurtaramayacaktır. İşkencecilerden, katil çetelerinden mutlaka hesap sorulacaktır. Zindanların duvarları yıkılacaktır.

SOKAĞA ATILANLARIN SAYISI YARIM MİLYONA YAKLAŞTI

ÜSS KALDIRILMALIDIR

Önümüzdeki günlerde 1980 yılı Üniversitelerarası Seçme Sınava (ÜSS) yapılacak. Bu sınav yine bir kıyım makinası gibi işleyecek ve yarım milyona yakın genç böylece sokağa atılacak. Bu yıl yükseköğrenime girebilme umuduyla ÜSS'ye başvuran 467 bin öğrenciden yalnızca 40 bini herhangi bir yüksekeöğrenim kurumuna girebilme olanağına sahip. Geriye kalan 427 bin genç ise yine sokağa atılacak. Bu sayı geçtiğimiz tüm yıllardan daha yüksek bir sayıdır. ÜSS ile elenerek, yükseköğrenim yapma olanağı ortadan kaldırılanların sayısı her yıl daha da artmaktadır

Elenen öğrencilerin hayat koşulları iyice zorlaşmaktadır. Yarım milyona yaklaşan bu gençleri bekleyen işsizlik, açlık, yoksulluktur. Hayatın yollarının biraz daha tıkanmasıdır.

ELEYİCİLİĞİ GİZLEMEK İÇİN BİR SAHTEKARLIK

Bugün bir avuç komprador-feodalin çıkarlarından başka bir şeyi gözetmeyen bu düzende isteyenlerin yükseköğrenim yapabilme olanağı ve hakkı yoktur. Ancak çok az sayıda kişi yükseköğrenim yapabilmektedir. İşte yükseköğrenim yapmak isteyen öğrencilerin önüne çıkan ÜSS engeli, bunu gerçekleştirmenin aracıdır. Yani yükseköğrenim hakkını gasbetmenin, yüzbinlerce genci elemenin bir aracıdır. Böylece hem de sınava giren öğrencilerin gözleri de boyanmaya çalışılmaktadır. Sınava giren öğrencilerin elenmelerinin, sınavda başarısız olmalarının nedenini, yükseköğrenim olanağını ortadan kaldıran, gençliğe bir şey kazandırmayan ezberci, eleyici, ayrıcalıklı eğitim sisteminde değil de kendisinin "tembel", "geri zekalı", "haylaz" , "sınava gerektiği gibi hazırlanmamış" olması gibi şeylerde bulmasını sağlamak amacı da güdülmektedir. Oysa şu bir gerçektir ki, ne bütün öğrenciler üstün zekalı olsalar hepsi de yükseköğrenime girebileceklerdir; ne de bu sınav öğrencilerin bilgi, zeka, beceri düzeylerini ölçebilecek durumdadır. Ezbere dayanan, soyut, insanların günlük çalışmasını ve sosyal hayatını hiçbir şekilde değerlendirmesine katmayan birkaç saatlik Amerikan usulü test gençlerin yeteneklerini, bilgilerini, başarılarını ölçemez. Günlük hayatta ve okulda başarılı olan birçok öğrenci elenebilemektedir. Sınavın esas amacı zaten —yetersiz yanlış bir şekilde bile olsa— "ölçme" değil, elemedir.

ÜSS : KOMPRADOR–FEODAL DÜZENİN VE FAŞİST–FEODAL EĞİTİM SİSTEMİNİN AYRILMAZ BİR PARÇASI

ÜSS yüzbinlerce gencin hayatını karartıyor. Onları ellerinde hiçbir olanak olmaksızın sokağa atıyor. Onları sosyal, ekonomik, ailevi, psikolojik birçok sorunla karşı karşıya bırakıyor. Dertlerine, sorunlarına yenilerini ekliyor. Zaten çekilmez bir halde olan hayatını daha da çekilemez yapıyor. Bu sonuç, elbette tek başına bir ÜSS'nin sonucu olarak ortaya çıkmıyor. Bu sonucu, bütün bir komprador-feodal düzen, onun hizmetindeki eğitim sistemi hazırlıyor ve belirliyor. İşte ÜSS de bu bütünlüklü sistemin bir halkası ve ürünüdür. Onun zorunlu ve ayrılmaz bir parçasıdır.

Öte yandan ÜSS, faşist-feodal eğitim sisteminin bütün kötülüklerini ve çelişkilerini keskin bir şekilde yansıtan bir parçasıdır. Faşist-feodal eğitimin gençliğe bir şey kazandırmadığını, eleyiciliğini, ezberciliğini, gençliğin hayatını karattığını keskin bir şekilde açığa vurmaktadır.

ELEYİCİLİK

Eğitim sistemi baştan sona eleyicidir. Daha ilkokuldan başlayarak öğrenciler her aşamada elenmektedir. Eleme, okul süresinin uzamasına öğrencilerin ve ailelerinin zorluklarının daha da artmasına neden olur. Birçok öğrenci de okulu terk etmek zorunda kalır. İlkokulu bitirenlerin ancak 1/3'ü ortaokulu da bitirebilmektedir. Liseyi bitirebilenlerin ise ortaokuldan mezun olanların ancak yarısı kadardır. Yani ilkokuldan mezun olanların 2/3'si ya ortaokula hiç gidemediğinden, ya da ortaokulda çeşitli nedenlerle okulu terk etmek zorunda kaldıklarından, bu aşamada elenmektedir. Geriye kalanların ise yarısı da lise aşamasında elenmektedir. Bütün bu aşamalardan geçerek liseyi bitirebilenler ise ÜSS engeli ile karşılışıyorlar. Ve eğitim sistemi içindeki en büyük oranlı eleme burada ortaya çıkmakta ve sınava giren her yüz kişiden 91'ini sokağa atmaktadır. Üstelik sokağa atılan bu gençlerin ellerinde hiçbir olanak ve hiçbir yaşam garantisi yoktur. Ayrıca elenen öğrencilerin sayısı da yıldan yıla hızla artmaktadır. Örneğin 1970'te elenen öğrencisi sayısı 38 bin kişi iken, şimdi 427 bine ulaşmıştır. Üniversiteye girebilenlerin sayısı ise hemen hemen aynıdır. (1970'te 38.500, 1980'de 40 bin)

EŞİTSİZLİK

Eğitim sistemi doğu-batı, köy-şehir, kız-erkek açısından büyük eşitsizlikler, dengesizlikler taşımaktadır. Bu eşitsizlikler ÜSS sonuçlarını da belirliyor. ÜSS eğitim sisteminin taşıdığı eşitsizlikleri keskin bir şekilde yansıtmaktadır.

Bazı seçkin liselerden mezun olanlar, özel hocalardan dersler alarak yetişenler ile, öğretmeni olmayan dersi boş geçen, labaratuvarı olmayan ve birçok sosyal, ekonomik, kültürel olanaklardan yoksun olarak yetişen öğrenciler aynı sınavda yarışıyorlar. Böyle bir yarışın sonucu baştan bellidir. Nitekim, yıllardır yapılmış olan bütün üniversitelerarası seçme sınavlarının sonuçları bu gerçeği ortaya koymaktadır. Örneğin (1975 ÜSS sonuçlarına göre) Robert Kolej mezunlarının % 97,3'ü, Notre Dame De Sion'dan mezun olanların % 86.3'ü, Galatasaray Lisesi'ni biterenlerin % 86.2'si bir yere girebilmişken; Keban Lisesi öğrencilerinin başarı oranı % 4, Viranşehir Lisesi'nin % 1,1, Palu Lisesinin % 0, Hakkai Lisesinin ise on binde birdir.

Kürt gençlerinin bu sınavlardaki başarı olanağı ise çok düşüktür. Çünkü onlar çeşitli sosyal, ekonomik zorlukların yanında bir de milli zulüm altındadırlar. Kültürleri, dilleri baskı altındadır. Kültürel olarak geri bırakılmıştır ve ana dillerinden başka bir dilde öğrenim görmek zorunda bırakılmışlardır. Bu durum onların başarısızlığının temel bir nedenini oluşturmaktadır. Örneğin Doğu Anadolu ülke nüfusunun % 20.5'ini oluştururken, buradan ÜSS'ye girenlerin payı % 15.4 gibi daha düşük bir sayıdır. Doğu Anadolu'nun tüm kazananlar içindeki payı ise daha düşüktür: % 9.3. Yani ülke nüfusunun % 20.5'ini oluşturan Doğu Anadolu'nun üniversiteye girebilenler içindeki payı ancak % 9.3'tür. Öte yandan ülke nüfusunun ancak % 9.3'ünü oluşturan Marmara Bölgesinin üniversiteye girenler içindeki payı ise % 29.3'tür.

Üniversiteye girişteki eşitsizlik ve dengesizlik kız-erker, köy-şehir arasında da aynı şekilde vardır.

Bu eşitsizlik ve dengesizlik emekçi çocuklarının yükseköğrenime girebilme olanağının iyice kısıtlanması anlamına geliyor. Oysa bir avuç komprador ve feodalin çocuğu eğer isterse, istediği okula girebilmektedir. Bir çiftçi çocuğunun ÜSS'de başarı umudu 1 ise, işçi çocuğunun 2,8, esnaf-sanatkarın 4,7, memurun 8.4, tüccarın 9.9, sanayi çocuğunun ise 34.3'tür. Eleyiciliğin artmaı en çok emekçi çocuklarını etkilemekte ve onların üniversiteye girebilme olanağını iyice azaltmaktadır. Yıldan yıla eşitsizlik, dengesizlik ve eleyicilik daha da artmakta ve bu emekçi çocuklarının yükseköğrenime devam edebilme ihtimalini iyice ortadan kaldırmaktadır.

Meslek lisesi mezunları için daha özel bir eşitsizlik yaratılmıştır. Meslek lisesi mezunları, liselerde görülen birçok dersi hiç görmemelerine ya da çok az görmelerine rağmen aynı sınava girmek zorundalar. Bu onların puanlarının daha düşük olmasına yol açar. Üstelik fazla puan alsalar bile, meslek lisesi mezunlarının yüksekokulların çoğunluğuna girme hakları başından ellerinden alınmıştır. Meslek lisesi mezunları ancak bazı okullara girebiliyorlar. Bu yıl meslek liselerine ayrılan kontenjan sadece 3594 kişiliktir. 17.432 kişilik de karma kontenjan vardır. Fakat puanları yetmeyeceğinden bunun çok azına meslek liseliler girebilmektedir.

ÜSS'NİN DOĞURDUĞU BİR SOYGUN ARACI: HAZIRLIK DERSANELERİ

ÜSS'nin her yıl yüzbinlerce genci elemesi ve normal bir lise öğreniminin ÜSS'de başarılı olmak için yeterli olmaması yeni bir kötülüğün ortaya çıkmasına yol açtı. Bunlar üniversiteye hazırlık kursları ve dersaneleri ile hazırlık kitapları idi. Bunların sayısı hızla arttı ve yaygınlaştı.

Eleyiciliğin iyice artması, üniversiteye girebilme olanaının iyice azalması üzerine, bunların etkinliği de iyice artmaktadır. Hızla adeta üniversiteye girişin zorunlu bir ön aşaması, liseyle üniversite arasında zorunlu bir ara okul kademesi haline gelmektedirler. Bunlar üniversiteye girmek isteyen öğrencilerin sırtından milyonlar vuruyorlar. Eğitim tüccarlığı yapıyorlar. Bu durum bir yandan eşitsizliği daha da artırırken, bir yandan da yükseköğrenim yapmak isteyen öğrencilerin ve ailelerinin sırtına yeni ekonomik yükler ekliyor, hayatlarını daha da zorlaştırıyor.

Öğrencilerin sırtından yapılan soygunlardan söz ederken, devletin bizzat kendinin yaptığı soygunu da belirtmeliyiz. Üniversiteye girmek isteyen öğrencilerin sınav harcı ve başvurma belgesi karşılığı olarak milyonlarca lira haraç kesilmektedir. Alınan bu miktar her yıl artıyor. Bu yıl başvurma belgesi karşılığı 100 TL, sınav harcı ise 600 TL idi. Bu öğrenci gençlikten 327 milyon liranın devlet tarafından gasbedilmesi demektir. Çok sayıda yoksul öğrenci bu parayı bulamadığı için sınava başvuru da bile bulunamamaktadır.

GENÇLİĞİN DURUMU GİDEREK DAHA DA KÖTÜLEŞİYOR

Üniversite önündeki yığılma her yıl daha da artıyor. Buna karşı gençliğin ve halkın tepkisi büyüyor. Bu durum karşısında egemen sınıflar çeşitli yenilikler ortaya atıyorlar. Fakat bunların hepsi de durumun daha da kötüleşmesine, çelişkilerin daha da derinleşmesinden başka bir şeye yaramıyor. Çünkü ortaya atılan "çözüm"lerin hepsi de egemen sınıfların çıkarlarını gözeten, gençliğin çıkarlarını hiçbir şekilde düşünmeyen ve bu eğitim sisteminin sınırları içindeki çözümlerdir. Böylece olunca da ortaya sürülen yeniliklerin durumu daha da ağırlaştırması, gençliğin acılarını daha da artırması doğaldır.

Örneğin merkezi yerleştirme sistemi, öğrencilere girebilecekleri yerlerin 18 ile sınırlandırılması ve puanları ancak yettiği için istemedikleri yerlere girmek zorunda bırakılmalarından başka bir şey getirmedi. Sözde yükseköğrenim olanaklarının artırılması için açılan akademi, yüksekokul, teknik yüksekokul, önlisans, mektupla öğrenim, yay-kur gibi uygulamalar, öğrencileri okulsuz, öğretim üyesiz, labaratuvarsız, niteliksiz, hiçbir şey kazandırmayan sözümona bir "yükseköğrenim" ile karşı karşıya bırakmıştır. Bunun sonucu da gençlerin yüksek öğrenim diplomalı işsizler olmaktır. Çünkü buraları bitirenlere kimse iş vermemektedir.

Bu durum aynı zamanda faşis-feodal eğitim sisteminin çelişkiler, çözümsüzlükler içinde olduğunun, çürümekte olduğunun bir ifadesidir.

ÇİFTE SINAV

Son olarak ortaya atılan yeni bir uygulama da çifte sınavdır. Buna göre öğrenciler Nisan ve Haziran aylarında iki kez sınava girmek zorundalar. Nisan ayında yapılan sınavda öğrencilerin bir kısmı elenecek ve bunlar ikinci sınava hiç giremeyecekler. Yapılacak ikinci sınavdan sonra da bir eleme gerçekleştirilecek ve yükseköğrenime girebilecekler belirlenecek. ÜSYM Başkanı Altan Günalp bunun dana öncekinden farklı bir sistem olmadığını söylüyor. Oysa şurası açıkça ortada ki, bu uygulamaya daha fazla kişiyi eleyebilmekte zorluk çektiklerinden gidiyorlar. Öğrencileri iki aşamada sınava sokarak öğrencilerin yarısını birinde, diğer yarırını da ikincisinde eleyerek öğrencilerin tepkilerini yumuşatmaya ve bölmeye, öğrencilerin güçlerini bölmeye ve dağıtmaya çalışıyorlar. Ayrıca sınavın ikiye çıkmasıyla sınav daha da zorlaştırılacak. Bu durum normal liselerden gelenlerin üniversiteye girme olanağını iyice azaltacak. Öte yandan bazı seçkin liselerden gelenler daha avantajlı bir durum kazanacaklar. Çifte sınav uygulaması eşitsizlikleri daha da artıracaktır.

Egemen sınıflar bu uygulamalarla yükseköğrenimi bir avuç azınlığın tekeline almaya, emekçi çocuklarının üniversiteye girme olanaklarını iyice ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Çifte sınav da bu yolda atılan bir adımdır. Emekçi çocuklarının üniversiteye girebilme olanaklarını biraz daha azaltacaktır.

Bir "çözüm" önerisi olarak da liseleri azaltma ve öğrencileri mesleğe yöneltme ortaya atılmaktadır. Bu belki ÜSS'ye girmek isteyenlerin sayısını biraz azaltabilir. Fakat gene gençliğin yükseköğrenim talebi karşılanmayacaktır. Gene yüzbinlerce genç elenecektir. Ayrıca mesleğe yöneltme, gençliğin sorunlarına çözüm getirmeyecektir. Çünkü iş alanları yoktur. İşsizlik giderek daha da artmaktadır. Burayı bitirince de gençleri bekleyen yine işsizlik olacaktır. Ayrıca açılacak meslek liselerinin araç-gereç ve öğretmenden yoksun "bir mühür bir müdür" ile açılacak okullar olacağı bellidir. Bu okullar da öğrencilere hiçbir şey kazandırmayacaktır.

GENÇLİĞİN SORUNLARININ GERÇEK ÇÖZÜMÜ DEVRİMCİ İŞÇİ–KÖYLÜ İKTİDARI VE SOSYALİZMİN ZAFERİ İLE MÜMKÜNDÜR

Yukarıda sergilediğimiz gibi gençliğin sorunlarının kaynağı komprador-feodal düzen ve onun hizmetindeki faşist-feodal eğitim sistemidir. Komprador-feodal düzen gençliğin hayatını karartmakta, ona hayatın bütün yollarını kapatmaktadır. Kişiliğini, yeteneklerini geliştirmesini engellemekte, onu açlığa, işsizliğe, sömürüye mahkum etmektedir. Egemen sınıfların bulduğu hiçbir "çözüm" gençliğin sorunlarını ortadan kaldırmamıştır. Ayrıca yükseköğrenime girebilmenin de sorunların bitmesi demek omadığı herkesin bildiği bir gerçektir. Gençliğin içinde bulunduğu bu durum komprador-feodal düzen ayakta kaldığı sürece kaçınılmazdır.

Gençliğin sorunları, ancak bu düzenin yıkılması ve yerine devrimci işçi-köylü iktidarı ve sosyalizmin kurulmasıyla gerçekleşebilir. Herkes yükseköğrenim hakkının sağlanması da böyledir. Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği ve Sosyalist Arnavutluk'un başarıları bu gerçeği canlı bir şekilde ortaya koymaktadır.

ÜSS Kaldırılmalıdır

Herkese Yükseköğrenim Hakkı!

GENÇLİK ÜSS'NİN KALDIRILMASI İÇİN YILLARDIR MÜCADELE EDİYOR

Gençlik, ÜSS'nin kaldırılması ve herkese yüksekoğrenim hakkının sağlanması için yılladır mücadele ediyor. Özellikle 1960'lardan sonra gençlik birçok miting, boykot, gösteri, işgal, açlık grevi ve Ankara—İstanbul arasında protesto yürüyüşü yaptı.

Bu konuda YDGF'nin 1978'de düzenlediği kampanyanın özel bir yeri vardır. YDGF'nin kampanyası bu talep doğrultusundaki mücadeleyi, ilk kez merkezi ve yaygın bir mücadeleye dönüştürdü. Kampanya sırasında geniş gençlik yığınları faşist-feodal eğitimin niteliği konusunda, çözümün ancak devrim ve sosyalizm ile gerçekleşeceği konusunda eğitildi.

Kurtuluş'un ittifak "ilkeleri" veya direnme çizgisinden yan çizme bahaneleri

1980 1 Mayısında ve öncesinde düzenlenen eylemlerde Kurtuluş bir kez daha devrimci mücadele platformundan, devrimcilerle eylem birliğinden çeşitli bahanelerle yan çizdi; revizyonistlerin ve sendika ağalarının platformunda yer aldı. Yine devrim isteyen insanlar arasında birliği bölüp parçalamaya, düzeni savunmaya çalışanların kuyruğundan ayrılmadı.

Kurtuluş'un geçmiş 1 Mayıslara olduğu gibi 1980 1 Mayıs'ına bakış açısı da revizyonistlerin bakıç açısından farklı değildi. Revizyonistler, 1 Mayıs'ın faşist diktatörlüğe karşı bütün ülke düzeyinde karşı-devrimin saldırılarını geri püskürtme mücadelesinin yükseltildiği, devrimin ilerletildiği bir mücadele gününe dönüştürülmesine değil, resmigeçitlerle, süslü-püslü gösterilerle geçiştirilmesine ve kitlelerin böylelikle aldatılmasına taraftardırlar. 1 Mayıs günü sadece "show"lar düzenliyorlar diyerek sözde revizyonistlere veryansın eden Kurtuluş için de 1980 1 Mayıs'ı başka bir anlam ifade etmiyordu.

KURTULUŞ YİNE REVİZYONİST–REFORMİST PLATFORMDAYDI

Kurtuluş'un ömrü "birlik", "eylem birliği", "ittifak" laflarıyla geçti. Ama hiçbir dönemde devrimi hedefleyen ve devrimci sınıfların ittifakını gözeten bir platform ortaya koyamadı. Bugüne kadar hep ya revizyonistlerin hazırladığı, ya da kendisinin oluşturmaya çalıştığı aynı nitelikteki platformlarda yer aldı. Devrimci platformlarda yer almayı ve mücadele etmeyi çeşitli bahanelerle reddetti.

Kurtuluş, devamlı olarak faşizme karşı mücadelede revizyonistlerle, revizyonist-reformist sendika ağalarıyla ittifak kurmayı esas aldı ve almaya da devam ediyor. Onların platformundaki mücadeleyi esas alıyor. Son 3–4 ay içinde olan birçok boykot, grev, gösteri ve direnişte Kurtuluş'un yeri ve oynadığı rol bunun en açık kanıtı oluyor. Kurtuluş Tariş direnişinde faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi, direnişi savunan devrimcilerle değil, teslimiyet, yılgınlık, ve pasifizmi savunan revizyonistlerle, sendika ağalarıyla birlikte hareket etti. Aynı şekilde Tekel ve Antbirlik direnişlerinde de revizyonistlerin ve sendika ağalarının platformundaydı. Çeşitli alanlarda faşizme karşı mücadelede, ülkemizde "faşizm yoktur" diyenlerin platformunda yer aldı. Düzeni, mevcut durumu korumayı esas alan bu revizyonist platformlara başka ortayolcu grupları da çekmeye çalıştı. Devrimci komünist hareket bu platformlarla sürekli mücadele etti. O, bugüne kadar hep Kurtuluş'u bu platformdan devrimci bir platforma çekmeye çalıştı.

1980 1 Mayısında da durum böyleydi. Devrimci Komünist Hareket, 1 Mayıs'tan önce 1980 1 Mayısının taşıdığı anlam ve önemi ortaya koyup, anti-faşist halk güçlerinin birliğinin faşizme gericiliğe karşı mücadele açısından önemini vurguladı. O, bir yanda 1 Maysa hazırlanırken, diğer yanda birleşebilecek güçleri devrimci bir çizgide birleştirmek için çaba harcadı. Ancak ne var ki, Kurtuluş, yine devrimci bir platformda, direnme çizgisinde mücadele etmekten çeşitli bahanelerle yan çizdi.

Tabii Kurtuluş'a göre bu bahaneler eylem birliğinin "ilkeleriydi" Yan çizmemiş olsaydı, "ilkesizlik" yapmış olacaktı. Bu yüzden Kurtuluş "ilkeli" davrandı ve yan çizdi. Ve yine revizyonistlerin ve sendika ağalarının platformundan "oligarşiye savaş açtı".

YİNE PROPAGANDA VE AJİTASYONDA ÖZGÜRLÜK İLKESİ

Kurtuluş, devrimci bir platformda ve direnme çizgsinde mücadele etmeyi reddederken, öne sürdüğü bahanelerden biri, Devrimci İKomünist Hareketin "propaganda ve ajitasyonda özgürlük' ilkesini savunmuş olmasıdır. Kurtuluş bahanesinin haklılığını (!) ispatlamakla uğraşırken, arada "bu ilkeyi kabul ettirip, beni Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa katamazsınız" diyor.

Devrimci Komünist Hareket, bugün emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin değil, iç gericilikle halk arasındaki mücadelenin, faşist diktatörlüğe karşı demokrasi mücadelesinin ön planda olduğunu tespit ediyor. Ve diyor, her türlü emperyalist sömürü ve yağmanın ülke içindeki sosyal temellerini oluşturan komprador-feodal gericiliğe karşı mücadele edilmeden, emperyalizme karşı mücadele edilemez. Bu bakımdan diğer emperyalistlere olduğu gibi, Sovyet emperyalistlerine karşı mücadele etmek için komprador-feodal gericiliğe, faşist diktatörlüğe karşı mücadele etmek gerekiyor. Çünkü ABD olsun, Alman olsun veya Sovyet sosyal-emperyalistleri olsun hepsi ülkemizdeki ekonomik ve siyasi yayılmalarını, sömürü ve yağmalarını iç gericiliğe dayanarak gerçekleştiriyorlar. Bu yüzden komprador-feodal gericiliği hedef alan her mücadele emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere zarar veriyor. Onların çıkarlarını tehdit ediyor.

Ama biz yine propaganda ve ajitasyonda özgürlük ilkesini savunacağız. Çünkü devrimci bir platform temeli üzerinde yükselen ittifak ve eylem birliklerine katılan siyasi grupların veya partilerin kendi ideolojik-siyasi çizgileri doğrultusunda teşhir, propaganda ve ajitasyon faaliyetini sürdürmeleri için zorunlu bir şeydir. Aksi takdirde eylem birliği yapan siyasi grup ve partilerin eylem birliği süresince kendi ideolojik-siyasi çizgilerini rafa kaldırmaları gerekmektedir. Bu ise kendi varlık nedenlerini reddetmeleri demektir. Bu hiçbir şekilde kabullenemez. Kurtuluş ise teşhir, propaganda ve ajitasyonda özgürlüğü ilkesizlik ve eylem birliğiyle çelişen bir şey olarak niteliyor. O, bu noktada ambargo ve yasakçılığı savunuyor. İşte Kurtuluş buna eylem birliğinin, ittifakın "ilkesi" diyor. Hem de eylem birliğinin üzerinde yükseleceği platformun önüne geçiriyor.

Kurtuluş, Devrimci Komünist Hareketin zorbalığa, yasakçılığa ve ambargolara dayanan böylesi "ilkelere" prim vermeyeceğini bildiğinden, Devrimci Komünist Hareket ile eylem birliği yapmaktan, devrimci bir platformda yer almaktan kaçmasının bir bahanesi olarak ikide bir bu "ilkeyi" ortaya sürüyor. Bugüne kadar defalarca bunu yaptı ve revizyonist-reformist platformlarda yer aldı. Aynı şeyi 1980 1 Mayısında da yaptı. Çeşitli bahaneler uydurup devrimci platformda ve direniş çizgisinde mücadele etmeyi reddetti. Kurtuluş'un çeşitli bahaneler uydurması, onun eylem birliği yapmada istekli ve samimi olmadığını gösterdi. Ama eylem birliğinden yana olan D. Yol, D. Sol, Sosyalist Vatan Partisi, Ala Rizgari vb. gruplar bahaneler uydurmadı. Çünkü onlar faşizme karşı mücadelede Devrimci Komünist Hareket ile birlik istiyorlardı. Ve buna uygun davranıyorlardı.

Biz, bugün her kim ki, iç gericiliğe karşı mücadele ediyorsa, faşist diktatörlüğü yıkmaya çalışıyorsa onunla birleşmeye çalışırız, birleşiriz. 1980 1 Mayısında kitleleri harekete geçirmeyi, diktatörlüğün baskı ve zulmüne karşı mücadeleyi yükseltmeyi ve diktatörlüğe darbeler vurmayı esas aldığımızdan, bu mücadelede yeri olabilecek bütün güçlerin birleştirilmesinde sorumlu davrandık. Kurtuluş ise "DİSK'i de çağıralım, onun düzenleyeceği eylemlere katılalım" anlayışıyla hareket etti ve bunu da açıktan savunma cesareti göstermediğinden, o meşhur "ilkesi"ni yeniden piyasaya sürerek devrimci platformda ve direniş çizgisinde mücadele etmeyi reddetti.

KİM SAÇMALIYOR?

Kurtuluş, 1 Mayıs'tan sonra çıkardığı bir dergide eylem birliğinden kaçışının bahanelerini koymaya ve haklılığını (!) ispatlamaya çalışıyor. Ve Devrimci Komünist Harekete saldırıyor. Şöyle diyor : "Bilindiği gibi Halkın Kurtuluşu herhangi bir ilke savunamaz. Tek savunduğu tecrit çemberini yırtma telaşı içerisinde uydurduğu "eylemde birlik, ajitasyonda serbestlik"tir (...) Halkın Kurtuluşu bu şiarı ile şöyle demektedir: '1 Mayıs'ı kutlamak için biraraya gelelim, ama ayrı ayrı ajitasyon, tahrikat yapalım'. İşte bu akıl almaz saçmalıktır. Ajitasyonun, tahrikatın, kışkırtmanın ne olduğu düşünülürse, aynı eylemi yapmak nasıl mümkün olur. Biraraya gelip kitleleri ayrı ayrı yönlere çağırmanın amacı ne olabilir? Sadece sabatörlük" (Öncü, Sy. 1, s. 14)

Önce şunu belirtelim: Devrimci Komünist Hareketin tecrit diye bir korkusu olmadı ve olmayacaktır. Bugün diktatörlüğe karşı mücadelede önde yürüyor, kitlelere önderlik etmeye çalışıyor. Bu yüzden her gün yeni kitlelerle karşılaşıyor; onlarla bağları gelişiyor ve giderek güçleniyor. Asıl tecrit korkusu Kurtuluş'undur. Çünkü o mücadeleyi geri çekmeye çalışıyor, dolayısıyla da kitlelerden kopuyor. Aynı yolda ısrar ettiği sürece daha çok kopacak ve tecrit olacaktır.

Kurtuluş bir kez daha "propaganda ve ajitasyonda özgürlük" ilkesine Devrimci Komünist Hareketin tek ve esas ilkesi diyor. Bugüne kadar defalarca söyledik yine söylüyoruz: Propaganda ve ajitasyonda özgürlük ilkesi, eylem birliğinin oluşturulmasında savunduğumuz bir ilkedir. Ama hiçbir zaman eylem birliği için bizim tek ve esas ilkemiz olmadı, olmayacaktır. Bizim için eylem birliğinin oluşturulduğu platform ve eylem birliğinin hedefi esas ilkeyi oluşturuyor. Zaten Kurtuluş ile eylem birliğinin gerçekleşmeyişi de onunla bu ilkede anlaşamamızdandır. Yani bir Kurtuluş ile esasta anlaşamıyoruz. Kurtuluş bunu örtmeye çalışıyor.

Propaganda ve ajitasyonda özgürlük ilkesini [illegible] makıl değildir. Asıl saçmalık, Kurtuluş'un Devrimci Komünist Hareketin bir siyasi tespitini Devrimci Komünist Hareket ile hatta daha da ileri giderek D. Yol, D. Sol, Sosyalist Vatan Partisi, Ala Rizgari vb. gruplarla ittifakın kıstası olarak ele almasıdır. Ve yine Kurtuluş'un faşist diktatörlüğe karşı dişe diş bir mücadele yürüten Devrimci Komünist Hareket ile eylem birliğini yapmaktan "hatalı siyaseti var" (Bir anlık, Sovyetlerin emperyalist olarak nitelenmesinin ve propaganda ve ajitasyonda özgürlük ilkesinin hatalı tespitler olduğunu zannedelim) diye kaçması söz de bu "hatalı siyaşeti" eylem birliğinin ilkesi yapması saçmalığın ta kendisidir. Şimdi Kurtuluş'a sormak gerekir: Devrimci Komünist Hareket ile eylem birliği yapmayı neye göre saptıyorsunuz? Faşist diktatörlüğe karşı dişe diş bir mücadele yürüttüğü için mi eylem birliği yapacaksınız; yoksa 'hatalı siyasetini' yasaklamak propaganda ve ajitasyonda özgürlük ilkesine ambargo koymak için mi? Hangisi?

Kurtuluş'un çok bilmiş "bilgiç" yazarları ne yazık ki karıştırıyorlar. Partiyle, cephe tipi örgütler ve eylem birliklerinde farklı sınıfların ve onların siyasi temselcilerinin biraarada bulunacağını unutuyorlar. Farklı sınıfların olduğu her yerde, farklı sınıfların çıkarlarının ifadesi olarak farklı siyasetlerin bulunması doğal değil mi? Bunun neresi saçmalıktır? Şimdi sorun şu: Kurtuluş eylem birliği yapacağı gruplarla parti mi kuracak? Eğer bunu düşünüyorsa Kurtuluş kendisine göre haklıdır. Çünkü "hatalı siyaseti var" diye eylem birliğinden kaçması, Kurtuluş'un ideolojik-siyasi birlik istediği anlamına geliyor. Örneğin Kurtuluş, Devrimci Komünist Hareket'in çizgisi için küçük-burjuva bir çizgi diyor. Bir anlık böyle zannedelim. Peki Kurtuluş "proletarya sosyalistiyse" ve de Devrimci Komünist Hareket "küçük burjuvaysa", eylem birliğini oluşturduklarında farklı siyasetlere, farklı ideolojik-siyasi çizgilere sahip olması ve herkesin kendi propaganda ve ajitasyonunu bu doğrultuda yapması doğal değil mi? Eğer değilse Kurtuluş'a ya zorbalık ve yasakçılık yaparak Devrimci Komünist Hareketin propagandasını engellemek (bunu yapmaya gücünün yetip yetmeyeceği ayrı konu), ki eylem birliği baştan oluşamaz. Ya da Devrimci Komünist Hareketi, "proletarya sosyalisti" yapıp öyle eylem birliğini gerçekleştirmek kalıyor. Bunun da ne kadar anlamsız ve saçma bir şey olduğu sanırız yeterince açık. Yine Kurtuluş'un D. Yol ile bir eylem birliği yaptığını kabul edelim. Kurtuluş o zaman D. Yol'un kendi "direniş komitesi" vb. siyasi tespitlerinin propaganda ve ajitasyonunu yapmasına yasak mı koyacak? Bütün bunlar Kurtuluş'un saçmalıkları. Ama o yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali Devrimci Komünist Hareketi "saçmalamakla" suçluyor. Aslında saçmalayan Kurtuluş'un kendisi, her şey yeterince açık, gevezelikle gizlenemez.

KURTULUŞ KİTLELERİN BİRLEŞİK MÜCADELESİNE KARŞI ÇIKIYOR

Kurtuluş, eylem birliğinden kaçmasına bir başka bahane daha "büyük bir saçmalık da 1 Mayısın hangi gün kutlanacağına ilişkin olarak ortaya çıkmıştır" (Öncü, S. 1, s. 15) şeklinde uydurmuş. Ve sahte bir ikilem yaratıyor. Şöyle diyor: "Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu, Devrimci Sol vs. gibi gruplar 29 Nisan'da '1 Mayıs gösterilerini' yaparken proletarya sosyalistleri ise bütün güçleriyle 1 Mayıs günü alanlardaydılar" (öncü, s. 1, s. 15) 1980 1 Mayıs'ı için eylem birliği yapan Devrimci Komünist Hareket, D. Yol, D. Sol, SVP, Ala Rizgari 1 Mayıs'ın 29 Nisan'da kutlanmasını savunmuş, "proletarya sosyalisti" Kurtuluş ise 1 Mayıs'ın 1 Mayıs günü kutlanmasını savunmuş ve böylece de 1980 1 Mayısının cephe başı olmuş.

Sorunun aslı şu: Kurtuluş'a göre 1 Mayıs'tan önce eylemler düzenlenirse, 1 Mayıs'ın önemi kalmaz. Bu ne demek? 1 Mayıs'tan önce yapılacak gösteri ve direnişler neden 1 Mayıs'ın anlamını zedelesin? 1 Mayıs günü birçok eğitim ve üretim birimi kapatılıyor ve kitleler dağıtılıyor. Birimlerde 1 Mayıs günü güçlü boykot, grev, gösteri ve direnişlerin olması zorlaşıyor. Burna rağmen kitleler biraraya toplanıp gösteri ve direnişler yapıyor.

1980 1 Mayısının taşıdığı anlam ve önem açısından meseleye baktığımızda, diktatörlüğe darbe vuran güçlü eylemlerin düzenlenmesi, 1 Mayıs'ın güçlü bir şekilde kutlanması, 1 Mayıs yasaklarının protesto edilmesi, 1 Mayıs gününden önce genel bir direnişin başlatılıp sürdürülmesini, 1 Mayıs'ın kutlanması ve mümkünse direnişin 1 Mayıs'tan sonra da sürdürülmesini gerektiyordu. Bunun için eylem birliğini oluşturanlar 29–30 Nisan günlerinde direnişin başlatılması ve 1 Mayıs'ın güçlü direnişlerle kutlanması kararını aldı. 29–30 Nisan günleri yapılacak direnişlerin 1 Mayıs kutlamalarını güçlendireceği açık bir şeydi. Kurtuluş bunları çok iyi biliyor. Ama bundan yana olmadığı için karşı çıkıyor ve 1 Mayısı 29 Nisan'da kutladılar diyor. Ve boşuna aydın gevezeliği yapıyor. Meseleye entellektüel açıdan yaklaşıyor. Diyor ki: "bunlar öğrencilerle, küçük burjuva kesimlerle 29–30 Nisanda kutlayacak, biz ise 1 Mayıs bayramını 1 Mayıs günü işçilerle kutlarız" . Önce şunu belirtelim, Kurtuluş'un ve onun söylediklerinin dünyada emek dünyası ile sermaye dünyası arasında süren mücadeleyle bir alakası yoktur. Kaldı ki, işçi sınıfı dışındaki tüm halk sınıf ve tabakaları da 1 Mayıs'ta yer alıyor. Kurtuluş'a göre 1 Mayıs işçi bayramıdır, onlar kutlar. Diğer söyledikleriyle birlikte Kurtuluş'un 1 Mayıs gününü (yazıp çizdiklerine rağmen) bir mücadele günü, işçi sınıfı tüm halk sınıf ve tabakalarının güçlerini birleştirip, mücadelelerini yükselttikleri bir gün olarak görmüyor. Tıpkı revizyonistler gibi, bir şenlik günü, soyut bir işçi bayramı olarak görüyor.

ORTAYOLCULARIN İZLEDİĞİ EYLEM ÇİZGİSİ MÜCADELEYE ZARAR VERİYOR

Revizyonistlerin, ortayolcu gruplar üzerindeki etkisi onların eylem çizgisine de yansıyor. Bu yüzden Kurtuluş, D. Yol vb. gruplar birçok birimde "rahat durun sıkıyönetim saldırır", "polis-jandarına saldırır", "dikkatleri üstümüze çekeriz", "açık faşizm gelir" diyerek polis-jandarmanın görevini üstleniyorlar. Kitle gösterilerini engelliyor, komünizm propagandasına ve siyasi çalışmaya polis-jandarma ve rektörlerle birlikte ambargo ve yasaklar koyuyorlar. D. Yol ile ODTÜ'de olan çatışmaların biricik nedeni buydu. Bunun sayısız örneği vardır. Öğrenci kitlelerinin tepkisini, kin ve nefretini güçlü eylemlere dönüştürme yerine, "şartlar yok", "polis-jandarına güçlüdür, saldırı" denilerek "fısıltı boykotları"na sarılıyorlar ve kitleyi dağıtıyorlar. Aynı şeyleri üretim birimlerinde de yapıyorlar. Çoğu zaman grev kırıcısı durumundadırlar.

D. Yol, Adana'daki 1 Mayıs kutlamalarının haberini verirken "Bu direnişler sırasında HK 'genel grev" vb. yapmadı! (D. Yol 1 Mayıs 1980 Özel sayısı) diyor. D. Yol, Adana'da D. Yolcuların mücadeleyi geriye çekmeye çalıştıkları ve Devrvmic Komünist Hareketin çağrılarına karşı çıktıklarını övünerek anlatıyor. Bunu yaparken çevresindeki insanları tutmak için de sorunu grup rekabetine kaydırmaya çalışıyor. Adana'da D. Yolcuların yaptıkları devrimci işçi sınıfına zarar veriyor. Patronların işine yarıyor. Patronların işine yarıyor. Diktatörlüğün saldırılarını püskürtmek, devrimi ilerletmek, mevziler kazanmak için boykot, grev, gösteri, direnişten genel greve kadar uzanan bir mücadeleyi örgütlemek devrimcilerin görevidir. Ne demek '.HK 'genel grev' vb. yapmadı"? Kimin savunduğuna, yaptığına değil, genel grev diktatörlüğe darbe vuruyor mu? Devrimi ilerletiyor mu? İşte buna bakılmalıdır. D. Yol ise mücadeleyi geri çekmeye çalışıyor. Bunu ise nasıl olsa "genel grevi HK savunuyor, karşı çıkışıma grupsal temel haklılık kazandırır" anlayışıyla hareket ederek grup rekabetiyle örtmeye çalışıyor. Zaten Kurtuluş ile D. Yol arasında 1980 1 Mayıs kutlamaları üzerine başlayan grup rekabetinin nedeni de budur. 1 Mayıs'ta geri çekilişlerini, güçlü direnişlere yanaşmadıklarını "ben şöyle yaptım, sen şöyle" yaptın diyerek örtmeye çalışıyorlar.

KURTULUŞ RESMİGEÇİTLER VE GÖSTERMELİK EYLEMLERLE ÖVÜNÜYOR

Revizyonistlerin ve sendika ağalarının eylem çizgisini izleyen Kurtuluş, geniş kitleleri harekete geçirme yerine pasifize etme ve dağıtlaya kitle mücadelesini doğrudan diktatörlüğe yöneltme yeriine mücadelelerini akademik, ekonomik taleplerle sınırlamaya, kitle gösteri ve direnişleri yerine göstermelik eylme ve resmigeçtilerle oylamaya yöneliyor. Bu, 1980 1 Mayısında bir kez daha kanıtlandı.

Kurtuluş, resmigeçitlere, göstermelik eylemlere büyük "değer" veriyor. Bu yüzden de yaptılarıyla övünüyor. En çok ise 1979 1 Mayısında İstanbul'da yaptığı bir "bıldırcın hareketi" ile övünüyor ve bunu bir "yol ayrımı" olarak kabul ediyor. Bilindiği gibi, İstanbul'da Kurtuluş'un bir benzerini de TİP yapmıştı.

Kurtuluş bu "bıldırcın hareketi" geleneğini bu yıl da sürdürdü. Bu yıl yaptığı daha "sembolik deeğri" olan bir şey: Boğaz Köprüsünün ortasında otübüsten inerek 1 Mayıs alanına doğru yürümüşler. Kurtuluş böyle diyor. Ankara'da ise gösteri yapan 200–250 kadar Kurtuluşçu, polise hiçbir direnme göstermeden teslim oluyor. Mersin'de ise diktatörlüğün icazeti alınarak yapılan bayraklı-sancaklı ihanet mitinginde boy gösterdi. Bunlar Kurtuluş'un izlediği eylem çizgisinin insanı nereye götüreceğini açık bir şekilde ortaya koyuyor. Kurtuluş ise bununla övünüyor, şişinmeye çalışıyor.

Kurtuluş, faşist diktatörlüğe karşı mücadele etmek istiyorsa, revizyonist-reformist platformlarda ısrar etmekten vazgeçmelidir. Devrimcilerle birleşmekten korkmamalıdır. Bahaneler uydurarak, devrimci platformlardan ve direniş çizgisinde mücadele etmekten yan çizmeye son vermelidir. Gerçeklerle birazcık gözlerini açmalıdır, gerçekleri kabullenmek devrime zarar vermez, aksine yarar getirir.

ERDAL EREN'İN İDAMI ENGELLENMELİDİR

YDGF'nin Erdal Eren'in idamını engellemek amacıyla açmış olduğu mücadele kampanyası sürüyor. Yanda bir kısmını yansıttığımız gibi, "Erdal Eren'in idamı engellenmelidir" sloganı altında ülkenin çeşitli yerlerinde yazılı ve sözlü prapganda faaliyeti ve çeşitli eylemler düzenleniyor. Birçok demokrat kişi, namuslu ve dürüst insan bu idama karşı çıkıyor.

Kampanya uluslararası planda da güçlü bir biçimde sürüyor. Almanya'da "ERDAL EREN'İN YAŞAMINI KURTARMA" Komitesi kuruldu. Bu komitede aralarında gazeteci ve yazar Jurgen Roth, Prof. Helmat Gellwitzer, Gazeteci Günter Wallraff, Prof. Marie Veilt, yazar İngeborg Drewitz gibi tanınmış kişilerin de bulunduğu yazar, gazeteci, papa, işçi, avukat, profesör vb. mesleklere bağlı devrimci ve demokratlar yer alıyor. Komite bir çağrı yayanladı. Komite çağrısında Erdal Eren'e verilen idam cezasının nasıl haksız ve gerekçesiz olduğunu anlattıktan sonra şu çağrıyı yapıyor: "Türkiye'de faşist terör çoktandır gündemde. Yalnızca geçen hafta içinde onlarca insan sokak ortasında katledildi. Türkiye hapishanelerinde insanlara işkence yapılıyor. Bir yılı aşkın bir süredir sıkıyönetimin varlığından ötürü zaman zaman kitle halinde tutuklamalar oluyor. Kısa bir süre önce Başbakan Demirel yalnızca son 3 ay içinde 866 insanın öldürüldüğünü, 3900 insanın siyasal nedenlerden ötürü gözaltına alındığını ve 1400 kişinin tutuklandığını itiraf etmek zorunda kaldı.

"Ama halkın direnişi kırılamıyor. Şimdi genç Erdal Eren örneğinde bir ibred dersi verilmek isteniyor. Yıllardan sonra yeniden bir kişi idam edilecek. Böylece vahşet ve baskının ne denli artırılabileceği denenmek isteniyor. Onun idamı tüm demokratlara, anti-faşistlere ve devrimcilere karşı terörün daha da keskinleşeceğinin bir başlangıcıdır.

"Erdal Eren'i tehdit eden idam kararını engelleyelim ve onun yaşamını kurtaralım. Güçlü bir biçimde uluslararası dayanışmamızı ifade edelim. Tüm demokrat ve anti-faşist insanları genç Erdal Eren'e yönelik planlı katliama karşı protesto etmeye çağırıyoruz.

—Erdal Eren'in idam kararı kaldırılmalıdır!

—Sıkıyönetim kaldırılmalıdır!

—Türkiye'deki işkence ve faşist teröre son verilmelidir!"

"Erdal Eren'in yaşamını kurtarma" komitesinin bu çağrısına birçok ilerici, devrimci, demokrat kişi ve kuruluş katılıyor ve idama karşı çıkıyor. Devrimci, demokrat basın bu konuda yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti sürdürüyor. Almanyalı devrimciler, komünistler bu çağrıya uygun olarak idama karşı mücadele sürdürüyor.

Bu enternasyonal destek Erdal Eren'in idamının engellenmesi için sürdürülen mücadele kampanyasını ve ülkemizdeki anti-faşist demokrasi mücadelesini daha da güçlendiriyor.

Bugün faşizm halka karşı saldırılarını, terörünü daha da yoğunlaştırıyor. Tutuklamalar, işkenceler gittikçe artıyor. Yeni yeni baskı ve zulüm yasaları getirilerek kitle mücadelesinin durdurulabileceği zannediliyor. Sermaye ve faşizmin çeşitli sözcüleri ve kalemleri bugün Meclisteki idam cezalarının bir an önce uygulanmasını isterik bir biçimde haykırıyor. Geçenlerde idam cezalarının kaldırılması için uluslararası planda düzenlenen bir toplantıdan dönerken açıklama yapan "Adalet" Bakanı" : "ülkemizde idam cezalarının kaldırılmasının düşünülemeyeceğini" açıkladı. İçişleri Bakanı : "Meclisteki idam cezası kararlarının yekün tuttuğunu ve inşallah onaylanırsa terörü engelleyeceğini, geri adım attıracağını" söyledi. Bu sözler bile diktatörlüğün Erdal Eren'in idamından neler umduğunu halka karşı terörünü daha tırmandırma istediğini gösteriyor.

Ama tüm bu faşist baskı ve terör, tehdit ve gözdağı vermeler halkın mücadelesini durduramıyor, kitleler faşist teröre karşı mücadele ediyor. Bu mücadeleye uluslararası planda da destek ve dayanışma yükseliyor. Diktatörlüğün uluslararası planda teşhiri ve tecriti de hızlanıyor. En son olarak Uluslararası Af Örgütü'nün Türkiye'deki tutuklama, işkence ve faşist teröre ilişkin açıklaması bunu gösteriyor.

YDGF'NİN AÇTIĞI KAMPANYAYI DAHA DA GÜÇLENDİRELİM!

YDGF'nin Erdal Eren'in idamını engellemek amacıyla açtığı kampanyayı daha da güçlendirmeliyiz. Kampanya bir yandan Erdal Eren'in hayatının kurtarılması ve idamının engellenmesinin diğer yandan idamla amaçlanan halka karşı terörün bir üst noktaya ulaştırılmasına ve bugün azgınlaşan terörün püskürtülmesine karşı mücadeleyi güçlendirmenin bir aracı olacaktır. YDGF'nin kampanyasını bu anlayışla ele almalı ve demokrasi mücadelesini daha da yükseltmek için güçlendirmeliyiz.

Her devrimci, demokrata ve ilericiye düşen görev, bu kampanyayı daha da güçlendirmektir. Gençlik, bu kampanyaya aktif bir şekilde katılmalı ve güçlendirmelidir. Kampanyayı daha yaygın ve güçlü hale getirelim!

ERDAL EREN'İN İDAMI ENGELLENMELİDİR!

İŞKENCE VE İŞKENCECİLERİN ÜZERİNE YÜRÜYELİM

İşkence hızla yaygınlaşıyor. Ülkenin her tarafında işkence tezgahları yoğun bir şekilde çalışıyor. İçeriye düşen herkes bu tezgahlara yatırılıyor.

Gelişen kitle mücadelesine bağlı olarak, bugün işkence de kitlesel bir karakter kazanmaktadır. Özellikle 1 Mayıs öncesi ve sırasında, ve daha sonraki günlerde hiçbir gerekçe gösterilmeksizin gözaltına alınan, tutuklanan binlerce devrimci, emekçi ve genç işkenceye uğradı. Bugünler içinde sadece 20 büyük il merkezinde gözaltına alınan yaklaşık 3500 kişinin çoğunluğu işkenceye yatırıldı. Bunun için var olan işkence tezgahları yetişmedi, yeni yeni işkencehaneler kuruldu. İstanbul'da İnönü Stadyumu hapishane, stadyumun soyunma odaları işkencehane yapıldı. Bu odalarda birçok devrimciye elektrik vermek dahil en aşağılık işkenceler yapıldı. Bugün stadyumlar, kışlalar, hatta hastane ve klinikler, birer işkence merkezi haline getirilmiştir.

İşkenceciler, en aşağılık, insanlık dışı metodlarla işkencelerini sürdürüyorlar. Elektrik vermek olağan bir işkence metodu haline geldi. Çeşitli yeni psikolojik ve fiziki işkence metodları geliştiriliyor. Artan işkenceler beraberinde yeni yeni aşağılık işkence metodlarını da geliştiriyor. İşkenceye uğrayanların gözleri bağlanarak işkenceciler gizlenmeye çalışılıyor.

Bu işkenceler sonucu birçok devrimci öldü, onlarcası bugün yaralı, sakat durumda yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor. İşkence yapılarak, gerekçesiz gözaltına alınan birçok emekçiye çeşitli suçlar kabul ettirilmeye, bu kişilerin "gizli örgüt üyesi" olduğu ispatlanmaya çalışıldı. İşkenceye uğramış yüzlerce kişi bugün hâlâ faşizmin zindanlarında bulunuyor ve hiçbir hukuki dayanak gösterilmeksizin mahkemeye çıkarılmıyorlar. Diğre taraftan diktatörlük, tüm kurumlarını harekete geçirerek, yapılan işkenceleri gizlemeye, örtbas etmeye çalışıyor. İşkenceye uğramış birçok kişiye hükümet "tabiplik"leri rapor vermiyor. Mahkemede işkence iddiaları dikkate bile alınmıyor; hakimler, savcılar işkenceye uğramış kişilere "seslerini kesmesini, yoksa tekrar işkenceye göndereceği" biçiminde açık tehditler savuruyor.

Öte yandan bugün işkence sadece sorgulama sırasında değil, cezaevine gönderildikten sonra cezaevindeki işkencehanelerde, veya tekrar işkence merkezlerine geri getirilerek uzun bir süre sürdürülüyor. İşkence edildikten sonra cezaevine gönderilen kişi 10—15 gün sonra tekrar işkence merkezlerine getiriliyor.

Tüm bu işkencelerin başında faşist ordu bulunuyor. İşkenceler, siyasi polisten, üst düzeydeki ordu subaylarından, MİT'ten işkencelerin bulunduğu ekipler tarafından sürdürülüyor.

Bugün diktatörlük bir yandan işkenceleri gizlemeye çalışırken, diğer yandan da yaptığı yoğun işkencelerle birlikte, işkenceleri meşru hale getirmeye çalışıyor. 12 Mart sıralarında işkencenin yapılabileceğini savunan askeri mahkemeler gibi, bugün de işkencenin meşru olduğu savunuluyor. Faşist hükümetin Devlet Bakanı ve İçişleri Bakanvekili Orhan Eren, gazetecilerin "işkence yapılıyor mu?" biçimindeki bir sorusuna, "polis, kendine kurşun atana, çiçek mi atsın?" diye cevap vererek yapılan işkenceleri kabul ediyor ve açıkça savunuyor.

Fakat tüm bu işkenceler halk kitlelerinin, namuslu ve dürüst her insanın tepkisini büyütüyor. Devrimcilerin, demokratların, işkenceye uğramışların aileleri ve yakınlarının işkenceler karşı sesleri yükseliyor. Faşizm, işkenceleri gizleyemiyor. Artan tepki karşısında sıkıyönetim işkence iddialarını inceleyeceğini açıklamak zorunda kaldı. Komünistler, devrimciler, işkencede yiğitçe direniyor. Ser veriyor sır vermiyorlar. Bu faşistleri, işkencecileri kudurtuyor.

ELLERİMİZ İŞKENCECİLERİN YAKASINDADIR

İşkence bir insanlık suçudur. Egemen sınıflar sömürülerini, düzenlerini sürdürebilmek için her zaman işkenceye başvurmuşlar, başvurmaktadırlar. Onların Anayasalarında, uluslararası anlaşmaların altına attıkları imzalarda işkenceyi bir insanlık suçu olarak kabul etmeleri (!) sahtekarlıktır. Sömürünün olduğu her yerde işkence, zulüm kaçınılmazdır. İşkenceye son verecek olan sömürünün ortadan kaldırıldığı, zulmün olmadığı, işçilerin, emekçilerin iktidarıdır.

Bugün derinleşen kriz ve artan kitle mücadelesi sermaye ve faşizmi, işkenceleri daha da artırmaya, yoğunlaştırmaya götürüyor. En son olarak da 1 Mayıs'ta açıkça görüldüğü gibi, faşizm kitlelerin mücadelesinden duyduğu korkuyla işkenceye daha da sarılıyor. Fakat bu onları kaçınılmaz sonlarına daha da yaklaştırıyor. Onların sonu da tüm işkencecilerin, Hitlerlerin, Mussolinilerin, Şahların, Somozaların ve diğer faşistlerin sonu gibidir. Onlar bu sona gidiyorlar.

Artan işkencelere karşı mücadelemiz demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Bu mücadele, faşizme karşı, faşizmi yok etmek için verilen mücadeleden ayrılamaz. Bu mücadele devrimci, demokrat, ilerici, işkenceyi bir insanlık suçu olarak kabul eden her namuslu insanın vermek zorunda olduğu bir mücadeledir. İşkencecilerin cezalandırılması, işkencelerin son bulması ancak güçlü demokrasi mücadelesi ve bu mücadelenin başarısıyla mümkündür. Artan işkencelere karşı sesimizi yükseltmeliyiz. Her işkence olayı karşısında protestolarda bulunmalıyız.

Ellerimiz işkencecilerin yakasındadır. Yapılan işkenceler hiçbir işkencecinin, faşistin yanına kâr kalmayacaktır. İşkence yaparken devrimcilerin gözlerini bağlayarak tanınmalarını engellemeye, isimlerini gizlemeye çalışan işkenceciler yanılıyor, işkencecileri bir bir tanıyoruz ve çetelesini tutuyoruz. Ümit Erdal, Şükrü Balcı, Uğur Gür ve daha nice işkenceci bugün nasıl devrimcilerin ve halkımızın kafasında yer ettiyse, yenilerini de tanıyoruz, tanıyacağız. Tüm bu işkencecilerin sonu da faşist Şah'ın işkencecilerinin sonu gibi olacaktır. İşkencecileri tek tek teşhir etmeli ve bunları tüm halka tanıtmalı, deşifre etmeliyiz. İşkence ve işkencecilerin çetelesini bir bir tutmalıyız.

Komünistler, devrimeiler işkencede direniyor, direnecektir. İşkencelere kadşı direnmek faşizme karşı her alanda süren direnişin bir parçasıdır. Biz işkencede de insanlık onurumuzu, demokrasiye, gelecek mutlu günlere olan inancımızı, haklarımızı savunuyoruz. İşkençede direniyoruz, direneceğiz.

İşkencelere karşı mücadeleyi bugün işkenceye uğrayanların, onların yakınlarının ve tüm demokrasi güçlerinin haykırdığı güçlü bir ses haline getirmeliyiz. Her işkence olayını anında deşifre etmeli, belgelemeli, mahkemede, cezaevinde ve dışarıda bunu sürdürmeliyiz Yapılan işkenceleri, işkencecileri tek tek açıklamalıyız

İşkence ve işkencecilerin üzerine yürümeliyiz. İşkencelere karşı işkenceye karşı tepkisi giderek büyüyen kitlelerin öfkesini harekete geçirmeli, birleştirmeli, mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Kampanyadan haberler

YDGF'nin Erdal Eren'in idamını engellemek amacıyla açtığı kampanya bütün yurtta sürmektedir. Bu kampanya daha da güçlenecektir.

Kampanyaya ilişkin sürdürülen faaliyetlerden elimize geçen bir kısmını yayınlıyoruz.

SÜRMENE'de HK taraftarları, DY taraftarlarıyla birlikte, Erdal Eren'in idam kararını protesto için bir gösteri yaptı. Çarşıda yapılan gösteriye 40 kişi katıldı. Konuşma yapılıp, sloganlar atıldı. UŞAK'ta semtlerde yazılama, pullama, bazı yerlerde de duvar gazeteleri yapıldı. Erdal Eren'in ifadesi çoğaltılarak YDGD birimlerine dağıtıldı. Okullarda forumlar ve pullama yapıldı. Erdal Eren'in resmi bulunan Uşak YDGD imzalı bir bildiri dağıtıldı. Ayrıca YDGD'de Erdal Eren'e verilen idam cezası ve buna karşı yürütülmesi gereken kampanya konusunda bir toplantı yapıldı. BALIKESİR'de semtlerde yazılamalar yapı-, afişler asıldı. Liselerde ve İşletme Fakültesinde sınıf konuşmaları yapıldı ve yoğun bir şekilde pullama faaliyeti sürdürüldü. Kahve konuşmaları yapıldı. SİNOP'ta yazılama, pullama yapıldı, bildiri dağıtıldı. Okullarda sınıf konuşmaları ve semtlerde kahve konuşmaları yapıldı. Gazetelere basın açıklaması yapıldı. İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ'nde pullamalar yapıldı. 5000 kadar kişiye propaganda götürüldü. Otobüslerde ve trende konuşmalar yapıldı. MANİSA, ÇORUM, MECİTÖZÜ, SUNGURLU, İSKENDERUN, ANTAKYA'dada yazılama, pullama, bildiri vs. biçimlerde gerek yazılı, gerekse sözlü propaganda yapıldı.